

בעזהש"ת
קונטרס

סדר קריאת שמע שעל המטה ותיקון תצות

מיט ווערטער פון התחזקות און התעוררות פון
הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, וואס ברענגט אריין
די הייליגע און ריינע אמונה אין די גאנצע וועלט
כבוד קדושת מרן מוהרא"ש זי"ע
אריינצוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע
אמונה אין באשעפער, ווי אויף עצות און התחזקות
ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן,
אדוננו מורנו ורבנו **רבי נחמן מברסלב**, זכותו יגן עלינו
און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד
מורנו הגאון הקדוש **רבי נתן מברסלב**, זכותו יגן עלינו
געפלאאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים,
און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא
און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן בעזהש"ת דורך
חסיד ברסלב - ניו יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנס

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

סדר קריאת שעל המטה להאריז"ל

ווען עס ווערט נאכט און א איד וויל זיך גיין לייגן שלאפן, דארף ער וויסן און געדענקן אז ווי אזוי מען לייגט זיך שלאפן ביינאכט, אזוי שטייט מען אויף אינדערפרי. אויב לייגט מען זיך שלאפן ווי א איד, שטייט מען אויף ווי א איד. אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית א', ה') "וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר", ווי אזוי מען פירט זיך אויף ביינאכט, אזוי וועט מען זיך אויפפירן אינדערפרי.

איידער מען לייגט זיך שלאפן, דארף מען ליינען קריאת שמע שעל המטה. חז"ל זאגן (ברכות ה.) "אמר רבי יצחק, כל הקורא קריאת שמע על מטתו, כאלו אוזו חרב של שתי פיות בידו, שנאמר (תהילים קמ"ט, ו') רוקמות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם", ווען א איד ליינט קריאת שמע שעל המטה איז אזוי ווי ער האלט אין האנט א שווערד וואס איז שארף פון ביידע זייטן, און ער הרג'ט מיט דעם אויס אלע מזיקים.

חז"ל זאגן (ברכות ה.) "הקורא קריאת שמע על מטתו, מזיקין בדליו ממנו", ווער עס ליינט קריאת שמע שעל המטה, שייך זיך אפ פון אים אלע מזיקין. די אלע מזיקין וואס דער מענטש האט באשאפן מיט זיינע גבירות, גייען

אָוועק פונעם מענטש. די פייער פון גיהנום ווערט אָפגעקילט
פאר דעם מענטש, און ער ווערט נישט געשעדיגט.

ספעציעל ווען מען איז זוכה צו ליינען קריאת שמע
שעל המטה לויט'ן סדר ווי אזוי דער אר"י הקדוש האט
עס מסדר געווען, מיט די פסוקים און ידוים און מיט'ן
מקבל זיין אויף זיך די ארבע מיתות בית דין, איז דאס
די גרעסטע זאך וואס א איד קען טון צו פאררעכטן זיינע
שולעכטע מעשים וואס ער האט געטון דורכאויס דעם
גאנצן טאג. ווען א איד איז זוכה צו זאגן דעם סדר יעדע
נאכט איידער ער לייגט זיך שלאפן, קען ער זיין זיכער
אז דער אייבערשטער האט אים מוחל געווען אויף אלע
זיינע עבירות.

איבערהויפט איינער וואס איז דורכגעפאלן מיט הארבע
עבירות פון פגמי הברית רחמנא ליצלו, און נאכדערצו ווער
ס'האט עובר געווען אויף די עבירה פון פגם הברית הוצאת
זרע לבטלה רחמנא ליצלו, וואס די עבירה מאכט א חורבן
אין אלע וועלטן, עס באשאפט קליפות און משחיתים וואס
נעמען נאכדעם נקמה אינעם מענטש און דערביטערן אים
דאס לעבן, קען אבער דער מענטש דאס אלעס פאררעכטן
דורך דעם וואס ער ליינט ביינאכט קריאת שמע של המטה
לויט'ן סדר פון אר"י הקדוש (ליקוטי הלכות, קריאת שמע שעל
המטה, הלכה ב').

ווען א איד וואלט געוואקסט אז מיט דעם וואס ער
נעמט אראפ די פאר מינוט איידער ער גייט שלאפן, צו
ליינען קריאת שמע שעל המטה לויט'ן סדר פון אר"י
הקדוש, ווערט מיט דעם אויסגע'הרג'ט אלע שלעכטע קליפות
וואס זענען באשאפן געווארן פון זיינע עבירות, ער מעקט
מיט דעם אויס אלע זיינע עבירות און עס בלייבט נישט
קײן זכר פון זיי, ער מאכט רוען די שכנה אויף זיך און
ווערט נאנט צום אייבערשטן, וואלט ער זיכער זיך
אנגעשט'רענגט צו ליינען יעדע נאכט קריאת שמע שעל
המטה לויט דעם סדר.

עס שטייט אין זוהר הקדוש (פרשת קרח, דף קע"ח.) אז יעדע
נאכט איידער א מענטש לייגט זיך אראפ, איידער ער גייט
שלאפן, דארף ער זיך מאכן א חשבון הנפש פון אלעס
וואס ער האט געטון יענעם גאנצן טאג, ער דארף תשובה
טון און מתפלל זיין צום אייבערשטן אז ער זאל רחמנות
אויף אים, און די מענטשן וואס טוען דאס, ווערן אנגערופן
"מארי דחושבנא".

דער הייליגער רבי האט געהאט אמאל א בחור וואס
איז געשלאפן ביי אים אינדערהיים, איינמאל ביינאכט איז
דער בחור צוגעגאנגען צום רבי'ן און אנגעהויבן וויינען אז
ער וויל זיין אן ערליכער איד, דער רבי איז שוין דעמאלט
געליגן אין בעט, און דער רבי האט זיך אויפגעזעצט אויפ'ן

בַּעַט און אָנגעהויבן רַעַדן מײַט דַעם בַּחוּר, אײַם צו װײַזן און אויסקלערנען דער װעג װי אזוי ער קען זוכה זײן צו װערן אן ערליכער איד. דער רבי האט אים געזאגט אז ער זאל לערנען תורה יעדן טאג און ער האט אים געזאגט װעלכע למוּדים ער זאל לערנען, און דער רבי האט אים דעמאלט געזאגט אז ער זאל זײן פון די "מארי דחושבנא", צו מאכן יעדע נאכט א חשבון הנפש װי אזוי דער טאג איז אים אריבער געגאנגען.

דער רבי האט אים מסביר געווען װי אזוי קען טוט דאס: "יעדע נאכט פאר דו גייסט שלאפן זאלסטו זיך מאכן א חשבון װאס דו האסט געטון במשך דעם טאג. אויב האסטו געלערנט און געדאווענט און זיך אויפגעפירט יענעם טאג װי עס דארף צו זײן, זאלסטו דאנקען דעם אייבערשטן אויף דעם, און דו זאלסט בעטן דעם אייבערשטן אויף װײַטער, אז דער קומענדיגער טאג זאלסטו זוכה זײן נאך מער מוסיף צו זײן, נאך מער און בעסער צו לערנען און דאווענען און אריינכאפן מצות און מעשים טובים. און אויב האסטו נישט געלערנט און געדאווענט יענעם טאג, דו האסט זיך נישט אויפגעפירט װי עס דארף צו זײן חס ושלום, זאלסטו זיך מתוודה זײן פאר'ן אייבערשטן, דו זאלסט זאגן פאר'ן אייבערשטן אז דו װײַסט אז דו האסט געזינדיגט היינט, דו װײַסט אז דו האסט נישט געלערנט

און נישט געדאווענט און זיך נישט אויפגעפירט ווי מען
ברויך, און דו זאלסט איבערבעטן דעם אייבערשטן אז ער
זאל דיר מוחל זיין אויף אלעס וואס דו האסט געטון, און
דו זאלסט בעטן דעם אייבערשטן אויף ווייטער אז מארגן
זאלסטו שוין יא זוכה זיין צו דאווענען און לערנען און זיין
ערליך" (ח"י מוהר"ן, סימן תקפ"ז).

א איד טאר זיך נישט לאזן נארן אויף דער וועלט, א
מענטש דארף גוט וויסן און אנערקענען דעם אמת ווער
ער איז און וואס ער איז, און וויפיל ער האט שוין געזינדיגט
און דערצערנט דעם אייבערשטן רחמנא ליצלן. ווי לאנג א
מענטש מאכט נישט קיין חשבון הנפש, ווי לאנג א איד
רעדט זיך נישט דורך מיט'ן אייבערשטן יעדן טאג, מיינט
ער אז ער איז עפעס א חשובער מענטש, ער איז העכער
פון א צווייטן, אזא מענטש גרויסט זיך אויף אנדערע
מענטשן, ער קוקט אראפ א צווייטן, ער קריגט זיך מיט
יעדן איינעם. אבער איינמאל א מענטש איז זוכה צו מאכן
יעדע נאכט א חשבון הנפש וואו ער האלט אויף דער וועלט,
ער מאכט זיך א שטארקע קביעות אז ער גייט נישט אריין
אין בעט איידער ער ליינט די קריאת שמע שעל המטה
לויט'ן סדר פון אר"י הקדוש, וואס דארט איז מען זיך
מתוודה אויף אלע עבירות וואס מען האט געטון דעם גאנצן
טאג, מען איז מקבל אויף זיך אז מען איז גרייט זיך צו

לאזן הרג'ענען פאר'ן אייבערשטן'ס וועגן מיט די פיר מיתות בית דין, סקילה שריפה הרג און חנק, ובפרט ווען מען זאגט דעם פסוק "בְּיָדְךָ אִפְקִיד רוּחִי" האט מען אינזין אז מען איז גרייט זיך מוסר נפש צו זיין פאר'ן אייבערשטן, און אויסער דעם רעדט מען צום אייבערשטן אויף אויף די אייגענע שפראך, מען שמועסט אויס מיט'ן אייבערשטן אלעס וואס מען האט געטון דעם גאנצן טאג, דאן הויבט דער מענטש אן זיך אליין צו קענען אביסל, ער הויבט זיך אן צו שעמען פון זיך אליין, ער שעמט זיך פונעם אייבערשטן אז ער האט זיך געקענט אויפפירן אזוי דעם גאנצן טאג, ער וויינט און ער בעט דעם אייבערשטן אז ער זאל אים מוחל זיין, ער בעט דעם אייבערשטן אז ער זאל שוין זוכה זיין פון היינט און ווייטער צו זיין נאר וואויל און ערליך.

אזוי ווי דער יצר הרע ווייסט דאך אבער אויף פון דעם סוד, ער ווייסט אז וויפיל ער וועט נאר מכשיל זיין דעם מענטש מיט עבירות אין לויף פונעם טאג, אויב אבער וועט דער מענטש האבן שכל און ביינאכט וועט ער ליינען קריאת שמע שעל המטה לויט'ן סדר פון אר"י הקדוש, ער וועט זיך מתוודה זיין, ער וועט זיך מאכן א חשבון הנפש און זיך אויסרעדן זיין הארץ צום אייבערשטן, דאן וועט אים דער אייבערשטער מוחל זיין אויף אלעס, דעריבער וועט דער יצר הרע פרויבירן מיט אלע כוחות צו שטערן

דעם מענטש אז ער זאל דאס נישט טון, אז ווען עס קומט ביינאכט זאל דער מענטש אריינפאלן אין בעט און איינשלאפן אן קריאת שמע, און אן צו מאכן א חשבון הנפש פונעם טאג.

ווען עס קומט ביינאכט, פאלט ארויף אויפ'ן מענטש אזא שטארקע מידיקייט, ער שפירט אז ער האט נישט קיין כח צו ליינען קריאת שמע שעל המטה בכלל, און זיכער נישט דער סדר פון אר"י הקדוש. אויב איז דער מענטש אן ערליכער, וועט ער זיך אפער אנשטרענגען צו זאגן כאטש דער ערשטער פסוק פון קריאת שמע מיט ברוך שם און אזוי איינשלאפן. דער מענטש כאפט אבער נישט אז מיט דעם לאזט ער זיך אריינארן אינעם נעץ פון יצר הרע, יעצט האט ער די געלעגנהייט צו פארעכטן אין אפאר מינוט אלעס וואס ער האט געטון במשך דעם גאנצן טאג. אויב וועט ער זיך יעצט אנשטרענגען צו ליינען קריאת שמע שעל המטה לויט'ן סדר פון אר"י הקדוש און זיך מתוודה זיין, וועט אים דער אייבערשטער זיכער אלעס מוחל זיין, און סוף כל סוף וועט ער ארויסצוקריכן פון אלע זיינע עבירות און פון אלע זיינע פראבלעמען, ער וועט זוכה זיין צו ווערן אן אמת'דיגער ערליכער איד.

א מענטש לאזט זיך פארפירן פונעם יצר הרע און מאכט זיך דעם חשבון: "היינט איז שוין געווארן זייער שפעט,

היינט האב איך שוין נישט פֿך צו ליינען קריאת שמע, מאַרגן וועל איך שוין ליינען". מיר ווייסן אָבער דעם אָמת אז "אם תֵּעֲזָבוּנוּ יום, יומִים אֶעֱזָבְךָ", אויב לאַזט מען אויס איין טאג, וועט מען שוין אויסלאַזן צוויי טעג. אַ איד דאַרף אָפּמאַכן מיט אַ שטאַרקע עקשנות אז עס וועט אים נישט דורכגיין אַ טאג אָן ליינען קריאת שמע שְׁעַל הַמִּטָּה לויט'ן סֵדֶר פֿון אַר"י הקדוש, אָן זיך צו מאַכן אַ חֲשִׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ און זיך דורך שמועסן מיט'ן אייבערשטן אלעס וואס ער האט געטון יענעם טאג.

עס איז געווען איינער פון אנשי שלומינו וואס מען פֿלעגט אים הערן וויינען יעדע נאכט צום אייבערשטן פֿאר'ן ליינען קריאת שמע, ער האט זיך געבעטן ביים אייבערשטן: "רבוננו של עולם, געב מיר אריין אין קאפ אז איך זאל קלאר וויסן אז היינט איז מיין לעצטער נאכט אויף דער וועלט, און דאן וועל איך זיכער ליינען קריאת שמע שְׁעַל הַמִּטָּה מיט גרויס כּוֹוֹנָה, און איך וועל זיכער זיך מתוודע זיין און זיך מאַכן אַן אָמת'ער חֲשִׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ אויף אלעס וואס איך האב געטון אַ גאַנצן טאג".

ווען אַ איד לעבט מיט דעם, ער ווייסט אז ער וועט נישט אייביג לעבן דא אויף דער וועלט, עס וועט קומען איין טאג ווען ער וועט מוזן צוריק גיין צום אייבערשטן, ער וועט מוזן איבערלאַזן די וועלט, און עס קען זיין אז

היינט נאכט איז טאקע זיין לעצטער נאכט אויף דער וועלט,
 וועט ער זיכער תשובה טון און זיך מתוודה זיין פאר'ן
 אייבערשטן איידער ער גייט שלאפן. מען דארף דאך זאגן
 וידוי איידער מען שטארבט, אזוי ווי חז"ל זאגן (סנהדרין מ"ג):
 "כל המומתין מתודין", און ווען א מענטש איז זיך מתוודה
 איידער ער שטארבט, איז דאס שטארבן אליין א פפרה
 אויף אלע זיינע גבירות. און ווען דער אייבערשטער העלפט
 אז מען שטייט אויף אינדערפרי געזונט און שטארק, איז
 אבער דאס שלאפן אויך געווען אביסל אזוי ווי מיתה, אזוי
 ווי חז"ל זאגן (ברכות נ"ז): "שינה אחד מששים למיתה", שלאפן
 איז א זעכציגסטל פון מיתה, קומט אויס אז ווען א מענטש
 איז זיך מתוודה איידער ער גייט שלאפן, קען דאס שלאפן
 אליין זיין א פפרה פאר אים.

ווען א איד איז זוכה צו ליינען יעדע נאכט קריאת שמע
 שעל המטה לויט'ן סדר פון אר"י הקדוש און זיך מתוודה
 זיין פאר'ן אייבערשטן, וועט ער זיכער ווערן אן אמת'ער
 בעל תשובה, ער וועט ווערן אן אמת'ער צדיק, ער וועט
 ווערן אן אמת'ער ערליכער איד, עס וועט אים זיין גאר
 גוט סיי אויף די וועלט און סיי אויף יענע וועלט.

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו, ורחימו ורחילו, ליחדא שם יו"ד ה"י בוא"ו ה"י ביחודא שלים בשם כל ישראל. הריני מקבל עלי אלהותו ותפודה ואתבתו ונראתו, ותרני נרא ממנו בגין דאיהו רב ושליט על כלא. וכלא קמיה בלא. ותרני ממליכו על כל אבר ואבר וניד וניד מרמ"ח אברים ושם"ה גידים של גופי ונפשי, רוחי ונשמתי, מלכות גמורה ושלמה, ותרני עבד להשם ותפודה. והוא ברחמיו יזבני לעבדו בלבב שלם ונפש חפצה, אמן בן יהי רצון:

רבנו של עולם הריני מוחל לכל מי שהבעים והקניט אותי או שחטא בנגדי בין בגופי בין בממוני בין בכבודי בין בכל אשר לי בין באונם בין ברצון בין בשוגג בין במזיד בין במחשבה בין בדבור בין במעשה. בין בגלגול זה בין בגלגול אחר לכל בר ישראל ולא יענש שום אדם בסבתי. יהי רצון מלפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד ולא אחזור בהם ולא אשוב עוד להבעיסקה ולא אעשה הרע בעיניך. ומה שחטאתי לפניך מחוק ברחמיה הרבים אבל לא על ידי יסורים וחלאים רעים: יהיו לרצון אמרי פי ותגיון לבי לפניך יהנה צורי וגואלי:

השְׂבִיבֵנו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם. וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּבָנוּ
לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. וּפְרוּשׁ עָלֵינוּ סֶפֶת
שְׁלוֹמֶךָ. וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ. וְהוֹשִׁיעֵנו מִהֲרָה
לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְהִגֵּן בְּעַדְנוּ. וְהִסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דָּבָר
וְחָרָב וְרֶעֶב וְיָגוֹן. וְהִסֵּר שָׁטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצֵל
כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּירֵנוּ. כִּי אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמְצִילָנוּ אַתָּה. כִּי
אֵל מְלֹךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה. וְשִׁמּוֹר צְאֹתָנוּ וּבּוֹאֵנוּ
לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מְלֹךְ הָעוֹלָם. הַמְּפִיל חֲבָלֵי
שָׁנָה עַל עֵינַי וְתַנּוּמָה עַל עַפְעָפַי. וּמֵאִיר
לְאִישׁוֹן בַּת עֵין. וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי. שֶׁתְּשִׁבֵבֵנִי לְשָׁלוֹם וְתַעֲמִידֵנִי לְחַיִּים טוֹבִים
וּלְשָׁלוֹם. וְתֵן חֶלְקִי בְּתוֹרָתֶךָ. וְתַרְגִּילֵנִי לְדָבָר מְצוּהָ.
וְאֵל תַּרְגִּילֵנִי לְדָבָר עֲבָרָה וְאֵל תְּבִיאֵנִי לְיַדֵי חַטָּא
וְלֹא לְיַדֵי נְסִיוֹן וְלֹא לְיַדֵי כִּזְיוֹן, וַיִּשְׁלוּט בִּי יֵצֶר הַטוֹב
וְאֵל יִשְׁלוּט בִּי יֵצֶר הָרָע. וְתַצִּילֵנִי מִשָּׂטָן וּמִפְּגַע רָע
וּמִחֲלָוִים רָעִים. וְאֵל יִבְהַלֵּנִי רַעֲיוֹנֵי וְחִלּוּמוֹת רָעִים
וְהַרְהוּרִים רָעִים. וְתַהֲיֵ מִטְּתִי שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וְהֵאָר
עֵינַי פֶּן אִישָׁן חַמּוֹת: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְּאִיר לְעוֹלָם
כָּלֹּ בְּכַבּוֹד:

יחיד אומר: אל מלך נאמן:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. יְהוָה אֶחָד:

בלחש: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

וְאַחַבְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְּךָ וּבְכָל
נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים

הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם. עַל לִבְּךָ
וְשִׁנְתָם לְבָנֶיךָ וּדְבַרְתָּ בָם. בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ

וּבְלִבְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁבְךָ וּבְקוּמְךָ: וְקִשְׁרָתָם
לְאוֹת עַל יָדְךָ. וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ:

וּבִתְבַתֵּם עַל מְנוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ שְׁמֵעוּ אֵל מְצֻוֹתֵי אֲשֶׁר
אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת

יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ בְּכָל לִבְבְּכֶם וּבְכָל
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִטַּר אֲרֻצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה

וּמְלִקוֹשׁ וְאִסַּפְתִּי דָגְנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וַיִּצְהַרְךָ: וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶיךָ וְאֵבֶלֶת וְשִׁבְעֵת:

הַשְּׂמֵרוֹ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסָרְתֶם
וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם:

וְחָרָה אַף יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא
יִהְיֶה מָטָר וְהֵאדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ
וְאִבְדֶתֶם מִחָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטְּבֵה אֲשֶׁר
יְהוָה נָתַן לָכֶם: וְשַׁמְתֶם אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהֵי עַל
לְבַבְכֶם וְעַל נַפְשֵׁיכֶם וּקְשַׁרְתֶם אֹתָם לְאוֹת
עַל יַדְכֶם וְהָיוּ לְמוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמְדֶתֶם
אֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְלִכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּבְתַבְתֶּם
עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

לְמַעַן יִרְבוּ יְמוֹכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאָדָמָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתָּיִכֶם לְתַת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם
צִיצִית עַל בְּגָדֵיכֶם לְדֹרֹתֶם וְנָתַנּוּ עַל
צִיצִית הַבְּגָד פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית
וּרְאוּתָם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם

ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם:
למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם
קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר
הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם
לאלהים אני יהוה אלהיכם: אמת.

תללוהו. שירו ליהוה שיר חדש. תהללתו
בקהל חסידים: ישמח ישראל
בעשיו. בני ציון יגילו במלכם: יהללו שמו
במחול. בתוף וכנור יזמרו לו: כי רוצה
יהוה בעמו. יפאר עננים בישועה: יעלו
חסידים בכבוד. ירננו על משכבותם: רוממות
אל בגרונם. וחרב פיפיות בידם: לעשות
נקמה בגוים. תזכחות בלאמים: לאסר
מלביהם בזקים. ונכבדיהם בכבלי ברזל:
לעשות בהם משפט כתוב, הדר הוא לכל
חסידיו. תללוהו:

הנה מטתו שלשלמה, ששים גברים סביב
לה מגברי ישראל: כלם אחיו חרב,

מְלַמְדֵי מִלְחָמָה, אִישׁ חָרְבוּ עַל יָרְכוּ מִפְּחַד
בְּלִילוֹת: ג"פ

יְבָרְכֶךָ יְהוָה וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ
וַיַּחַנְךָ: יֵשֶׁא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם
לְךָ שָׁלוֹם: ג"פ

יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן, בְּצֵל שָׁדַי יִתְלוֹנֵן. אָמַר
לִיהוָה, מַחְסֵי וּמְצוּדוֹתַי, אֱלֹהֵי אֲבֹטֹחַ
בוֹ. כִּי הוּא יַצִּילֶךָ מִפֶּחַ יָקוּשׁ, מִדְּבַר חַזוֹת.
בְּאַבְרָתוֹ יִסָּד לְךָ, וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה, צִנְה
וְסַחֲרָה אֲמַתּוֹ. לֹא תִירָא מִפְּחַד לִילָה, מִחַץ
יְעוֹף יוֹמָם. מִדְּבַר בְּאֵפֶל יִהְלֶךְ, מִקְטָב
יִשׁוּד צְהָרִים. וְפֶל מְצוּדָה אֶלֶף, וּרְבֵבָה
מִיַּמִּינֶךָ, אֵלֶיךָ לֹא יִגַּשׁ. רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵא,
וּשְׁלָמַת רַשְׁעִים תִּרְאֶה. כִּי אַתָּה יְהוָה
מִדָּסִי.

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבוֹא לְפָנֶיךָ
תְּפִלָּתֵנוּ, וְאֵל תְּתַעַלֵּם מִתְחַנְּתֵנוּ.

שְׂאִין אֲנוּ עֲזֵי פָּנִים וְקָשֵׁי עֵרֶף לֹזֵמֵר לְפָנֶיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ
וְלֹא חֲטָאנוּ. אֲבָל אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ חֲטָאנוּ:

אֲשָׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבְרַנּוּ דְּפִי: הֶעֱוִינוּ.
וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדַנּוּ. חָמַסְנוּ. טָפְלֵנוּ שָׁקֵר:

יַעֲצֵנוּ רָע. בּוֹבְנוּ. לֹצְנוּ. מְרַדְנוּ. נֹאצְנוּ. סָרְדְנוּ.
עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. צָרְדְנוּ. קָשִׁינוּ עֵרֶף: רִשְׁעֵנוּ.
שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ. תַּעֲתָעֵנוּ:

סָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא
שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא
עֲלֵינוּ כִּי אִמַּת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

די וידוי וואס מען זאגט ביי קריאת שמע

אין די סדר קריאת שעל המטה פונעם אר"י הקדוש זאגט
מען וידוי, אין דעם נוסח הוידוי שמועקסט מען אויס מיט'ן
אייבערשטן אלעס וואס מען האט פאגם געווען אין די עולמות

מה נאמר לפניך יושב מרום. ומה נספר
לפניך שוכן שחקים. הלא כל הנסתרות
והנגלות אֵתָה יודע:

אֵתָה יודע רְזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סְתָרֵי כָּל
חַי. אֵתָה חוֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי כָּטָן וּבֹחוֹן
כְּלוֹת וְלֵב. אִין דְּבַר נַעֲלָם מִמֶּךָ וְאִין נִסְתָּר
מִנְּךָ עֵינֶיךָ: וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּכַּפֵּר לָנוּ עַל כָּל
חַטָּאתֵינוּ. וְתִסְלַח לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחַל
לָנוּ עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
שֶׁאִם חַטָּאתֵי עוֹיְתֵי פֶשַׁעַתִּי לְפָנֶיךָ וּפְגַמַּתִּי
בְּאוֹת יו"ד שֶׁל שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל יְהו"ה, וּבְאוֹת
א' שֶׁל אֲדֹנָי, וְנִתְחַנְּבְתִי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק סְקִילָה

עליונים וואו עס שיינט די פיר הייליגע שמות פונעם
אייבערשטן "ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן", פון די פיר וועלטן "אצילות,
בריאה, יצירה, עשיה", און מען איז מקבל אויף זיך די פיר
מיתות בית דין "סקילה, שריפה, הרג, חנק".

או פּוֹצֵא בּוֹ, הָרִי אֲנִי מְקַבֵּל עָלַי סְקִילָה,
וְהָרִינִי בְּאֵלּוֹ נִסְקִלְתִּי עַל יְדֵי אוֹת א' שֶׁל
הַשֵּׁם אֲדֹנָי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוּשָׁלַיִם
עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
תִּשׁוּב וְתִנְחַד שְׁלֵשָׁה אוֹתִיּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל
שְׁלֵשָׁה שְׁמוֹתֶיךָ הַיְקָרִים: יְהו"ה אֱהִי"ה אֲדֹנָי
(י"א), וְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ בְּמִלּוֹי אֲרַבַּע יוֹדִין שֶׁהוּא
בְּגִימַטְרִיא ע"ב, בְּזוֹה (י"ד ה"י וי"ו ה"י), וְיֵאִיר בְּרִצּוֹנְךָ
בְּעוֹלָם הָאֲצִילוֹת וְאֵל יְהֵא מוֹנֵעַ:

וְאִם חָטָאתִי עוֹיְתִי פִּשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי
בְּאוֹת ה' רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל יְהו"ה
וּבְאוֹת ד' שֶׁל אֲדֹנָי, וְנִתְחַיַּבְתִּי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק
שֶׁרָפָה אוֹ פּוֹצֵא בּוֹה, הָרִי אֲנִי מְקַבֵּל עָלַי

מִיר זְעַנְעַן נֶאֱד זִיעֵר וּוִיט פּוֹן דִּי אֲלַע שְׁמוֹת אֹן הוִיכַע
זֶאכֹן, מִיר וּוִיסֹן נִישְׁט וּוּאס דִּי אֲלַע זֶאכֹן מִיִּנְעֹן, אָבַעֵר מִיט
דִּי הַקְדָּמוֹת פּוֹן הִילִיגֶן רַבִּי'ן קַענְעֵן מִיר דָּאס אוִיף פֶּאָרשְׁטִיין,
אֹן דָּאס קַען אֹנְזֵ זִיעֵר שְׁטאַרק אַרוִיסְהַעֲלָפֹן אִין אֹנְזֵער
לַעבֹן. כְּאֶטֶשׁ וּוּאס דָּאס זַעט אוִיס וּוִי הוִיכַע זֶאכֹן וּוּאס נֶאֱד

שָׂרְפָה, וְהִרִינִי בְּאֵלוֹ נִשְׂרַפְתִּי עַל יְדֵי אוֹת ד' שֶׁל הַשֵּׁם אֲדֹנָי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִירוּשָׁלַיִם עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֹךְ, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תֵּשׁוּב וּתְיַחַד שְׁלֵשׁ אוֹתִיּוֹת שְׁנִיּוֹת שֶׁל שְׁלֵשָׁה שְׂמוֹתֶיךָ הַיְקָרִים: יְהו"ה אֱהי"ה אֲדֹנָי (הה"ד), וְשֵׁם קַדְשֶׁךָ בְּמִלּוֹי שְׁלֹשׁ יוֹדִי"ן וְא', שֶׁהוּא בְּגִמְטְרִיא ס"ג, בְּזוֹה (י"ד ה"י וְא"ו ה"י) וְיֵאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה, וְאֵל יֵהָא מוֹנֵעַ:

וְאִם חָטָאתִי עֲוִיתִי פִּשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ו' שֶׁל שְׁמֹךְ הַגָּדוֹל יְהו"ה וּבְאוֹת נ' שֶׁל שְׁמֹךְ אֲדֹנָי, וְנִתְחַיַּבְתִּי לְפָנֶיךָ בְּדִינְךָ הַצָּדֵק הַרְגֵּא אוֹ פִּיּוּצָא בּוֹ, הֲרִי אֲנִי מְקַבֵּל עָלַי הַרְגֵּא, וְהִרִינִי בְּאֵלוֹ נִהְרַגְתִּי עַל יְדֵי אוֹת

גְּעוּהוּיְבַעֲנֵעַ אִידֵן קַעֲנֵעֵן דָּאס פֶּאָרְשְׁטִיין, אִיז דָּאס אָבַעַר בְּאֶמֶת נוֹגַע פֶּאָר יַעֲדֵן אִיִּנְצִיגֵן אִיד.

דְּעַר רַבִּי זְאָגַט (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כ"א) אַז דְּעַר תְּכַלִּית צוֹ נוֹאס אַ אִיד דָּאָרְף צוֹקוּמֵעֵן אוּיף דְּעַר וְוַעֲלֵט אִיז צוֹ וְוַעֲרֵן נֶאֱמַר צוּם אִיִּבְעֶרְשְׁטֵן, אַז עַר זָאל הָאָבֵן אַזאַ שְׂטאַרְקַע און

נ' של אדנ"י בבית דין הגדול שבירושלים
על דבר כבוד שמך, ואתה ברחמך הרבים
תשוב ותיחד שלש אותיות שלישיות של
שלשה שמותיך היקרים: יהו"ה אהי"ה אדנ"י
(ו"ג), ושם קדשך במלוי אלפין שהוא
בגימטריא מ"ה, כזה (י"ד ה"א וא"ו ה"א), ויאר
ברצונך בעולם היצירה ואל יהא מונע:

ואם חטאתי עויתי פשעתי לפניה ופגמתי
באות ה' אחרונה שבשמך הגדול יהו"ה
ובאות י' של אדנ"י, ונתחייבתי בדין הצדק
חנק או ביוצא בו, הריני מקבל עלי חנק,
והריני פאלו נחנקתי על ידי אות י' של
אדנ"י בבית דין הגדול שבירושלים, ואתה

ריינע אמונה ביז ער זאל אמת'דיג שפירן אז ס'איז גארנישט
דא אויף דער וועלט נאר דער אייבערשטער אליין, ער זאל
גארנישט וועלן און גארנישט דארפן אויף דער וועלט אויסער
דעם אייבערשטן אליין. ווען א איד קומט צו צו די מדריגה
דאן גייט אים שוין גארנישט אן, ער לאזט זיך פירן פונעם

בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים תָּשׁוּב וּתְיַחַד שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת
אֲחֵרוֹנוֹת שֶׁל שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹתֶיךָ הַיְקָרִים: יְהו"ה
אֵהי"ה אֲדַנִּי (הה"י), וְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ בְּמִלּוֹי הַהִי"ן
שֶׁהוּא בְּגִימַטְרִיא ב"ן, כְּזֶה (י"ד ה"ה ו"ו ה"ה), וַיֵּאִיר
בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה וְאֵל יְהֵא מוֹנֵעַ:

וְהָרִי עֵתָה קִבַּלְתִּי עָלַי כָּל אַרְבַּע מִתּוֹת
בֵּית דִּין לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי שְׁחָטְאֵתִי
עֲוִיתִי וּפִשְׁעֵתִי מִנְּעוּרַי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה לְכַפֵּר
עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי וּלְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת שֶׁפָּגַמְתִּי
בָּהֶם: (יֵאָא הַהָד וְנָה הַהִי יְהוֹה אֵהיָה אֲדַנִּי):

אֲנֵא כְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַתִּיר צְרוּרָה: אב"ג ית"ץ
קַבֵּל רַנַּת עַמְּךָ שֶׁגָּבַנו מִתְרַנּוּ נוֹרָא: קר"ע שט"ן
נֵא גְבוּר דוֹרְשֵׁי וְחוֹדֵךְ כְּכַבֵּת שְׁמָרִם: גמ"ד יכ"ש

אִיבְעַרְשָׁטֶן אִוּן עַר אִיז זִייעַר פֶּרִיילִיךְ וּוי אַזוי דְּעַר
אִיבְעַרְשָׁטֶר פִּירַט אִים, עַס אִיז אִים שׁוֹיִן אָפִילוּ נִישְׁט קִיִּין
חִילוֹק צִי עַר לְעַבְט אָדַעַר עַר אִיז שׁוֹיִן גַּעֲשֵׁטאַרְבּוֹן, עַס
וועַרַט מַקּוּיִם בִּי אִים דְּעַר פֶּסּוּק (מִשְׁלִי ו', כ"ב) "בְּהַתְּהַלְכְּךָ
תִּנְחָה אֶתְךָ, בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחֲד", עַר

בַּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵי צְדָקְתְךָ תָּמִיד נְמַלֵּם: ^{בט"ר צת"ג}
 תַּסִּין קְרוֹשׁ כְּרוּב טוֹבְךָ נִהַל עֲדָתְךָ: ^{חק"ב טנ"ע}
 יַחִיד נְאֻה לְעַמְךָ פְּנֵה זֹכְרֵי קִדְשֶׁתְךָ: ^{יג"ל סז"ק}
 שְׁוַעַתְנוּ קִבַּל וְשָׁמַע צַעֲקָתְנוּ יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: ^{שק"ו צי"ת}
 בלחש: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אִם תִּשְׁכַּב לֹא תִפְחָד וְשִׁכְבַּת וְעָרְבָה שְׁנַתִּיךָ:
^{ג"פ} בְּטוֹב אֵלֶיךָ אֶקְוֶה בְּרַחֲמֵיךָ: ^{ג"פ} לִישׁוּעָתְךָ
 קְוִיתִי יְהוָה. קְוִיתִי יְהוָה לִישׁוּעָתְךָ. יְהוָה
 לִישׁוּעָתְךָ קְוִיתִי: ^{ג"פ} אֵתָה סִתַּר לִי מִצָּר
 תִּצְרְנֵי רַגְלִי פִלֵּט תְּסוּבְּכֵנִי סִלָּה: ^{ג"פ} סִלָּה
 תְּסוּבְּכֵנִי פִלֵּט רַגְלִי תִצְרְנֵי מִצָּר לִי סִתַּר
 אֵתָה: ^{ג"פ} תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים. שִׁבְעַת שְׁמַחוֹת
 אֵת פְּנִיךָ. נְעֻמוֹת בִּימִינְךָ נֹצֵחַ: ^{ג"פ}

דארף אַמְת'דיג גאַרנישט, נאַר דעם אייבערשטן אללין מיט
 זיין הייליגע תּוֹרָה. דאַס איז די העכסטע, בעסטע, און
 געשמאקסטע זאַך צו וואס א מענטש קען ציקומען.

אַנצוקומען צו דעם קען מען נאַר דורך דעם וואס מען
 הייליגט זיך די מויל, די נאַז, די אויערן, און די אויגן, וואס
 די פיר זאַכן זענען פאַרבינדען מיט'ן מוח פונעם מענטש.

אתה תקום תרחם ציון כי עת להננה כי
בא מועד: בידך אפקיד רוחי פדית
אותי יהוה אל אמת: שרי ליה מאריה למאן
דמצער לי: תורה צוה לנו משה מורשה
קהלת יעקב:

לדוד מזמור ליהוה הארץ ומלואה תבל וישבי
בה. כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות
יבוננה. מי יעלה בחר יהוה ומי יקום במקום
קדשו. נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא
לשוא נפשי ולא נשבע למרמה. ישא ברכה
מאת יהוה וצדקה מאלהי ישעו. זה דוד הרשו
מבקשי פניך יעקב סלה. שאו שערים ראשיכם
והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד. מי
זה מלך הכבוד יהוה עוזו וגבור יהוה גבור

ווען מען רייניגט דאס רעדן מיט די מויל, דאס שקעקן מיט
די נאז, דאס הערן מיט די אויערן, און דאס זען מיט די
אויגן; דאן ווערט שוין אויטאמאטיש גערייניגט און געהייליגט
דער מוח וואס איז אנגעהאנגען אין זיי.

מִלְחָמָה. שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פֶתְחֵי
 עוֹלָם וַיְבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
 הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:
 עוֹרָה כְּבוֹדֵי עוֹרָה הַנִּבְּל וְכִנּוֹר אֲעִירָה שְׁחָר:
 בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. מִיּוֹמֵי מוֹכָאֵל.
 וּמִשְׂמָאֵלִי גְבְרִיאֵל. וּמִלְפָנַי אוֹרִיאֵל.
 וּמֵאֲחוֹרַי רְפָאֵל. וְעַל רָאשֵׁי שְׁבִינַת אֵל: ג"פ

ווען מען הייליגט די פיר חושים ווערט דער מוח קלאר
 און לויטער, מען ווערט פארבינדען און מען ווערט איינס
 מיט'ן אייבערשטן, און מען האט א זיסע און גוטע לעבן
 אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

חז"ל זאגן (ערויבין מ"א.) "בְּתֵר רִישָׁא גּוֹפָא אַזִּיל", דער
 גאנצער מענטש גייט נאך זיין קאפ. דער עיקר פון א מענטש
 איז דער מוח וואס ליגט אין זיין קאפ. וואס דער מענטש
 טראכט אין קאפ, דאס איז דער גאנצער מענטש, און דארט
 געפינט זיך דער גאנצער מענטש. ווי נאר א איד איז זוכה
 צו האבן א ריינע און הייליגע מוח, דאן ווערט ער צוגעקלעבט
 אינגאנצן צום אייבערשטן, און ער קען זוכה זיין צו האבן
 א קלארע רוח הקודש און נבואה.

די ערשטע און די וויכטיגסטע זאך איז צו הייליגן די מויל,
 צו רעדן נאר זאכן וואס דער אייבערשטער לאזט רעדן און
 נישט רעדן קיין נארישקייטן און אוקוויכטיגע זאכן וואס
 פעלט נישט אויס. דער אר"י הקדוש האט געזאגט פאר זיינע
 תלמידים אז דער ערשטער תנאי צו קענען זוכה זיין צו חכמה
 העליונה, צו זיין אמת'דיג דבוק צום אייבערשטן, איז זיך צו
 היטן די מויל. אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות פרק ג') "סיג לחכמה
 שתיקה". אלע שוועריקייטן וואס גייט אריבער אויף א מענטש
 איז נאר ווייל ער רעדט וואס ער דארף נישט, אזוי ווי עס
 שטייט אין זהר הקדוש (חלק ג', דף מ"א): אויפ'ן פסוק (קהלת ו'
 ז') "כֹּל עֵמֶל הָאָדָם לִפְּהִיּוֹ, בְּגִין פִּיהוּ דְלֹא נִטִיר לִיָּהּ". און אזוי
 שטייט אויך אין תנא דבי אליהו (זוטא, פרק ט"ז) וואס ער רעכנט
 דארט אויס אלעס וואס א מענטש דארף טון אין זיין לעבן,
 און ער ענדיגט צו: "ואפילו אם אדם עושה כל זאת אינו
 מספיק להביל היוצא מפיו אפלו שעה אחת שנאמר: "כל עמל
 האדם לפיהו" - פיו שהוא חוטא בהם", אפילו ווען דער
 מענטש טוט די אלע זאכן, קען ער אבער אלעס פארדארבן
 מיט די ווערטער וואס ער רעדט ארויס פון זיין מויל, ווען
 ער רעדט זאכן וואס מען טאר נישט רעדן.

דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ל"ח) אויפ'ן פסוק
 (תהלים קמ"ה, ח') "רוח סערה עשה דברו", אז ווען א מענטש
 רעדט נארישקייטן, ער מוז ארויסרעדן פון מויל אלע
 נארישקייטן וואס קומען אים ארויף אין מוח, דאן ווערט ווי

א שטורעם ווינט אין זיין מוח, ער ווערט אינגאנצן צעמישט, און דאס הרג'ט אים סיי ברוחניות און סיי בגשמיות, דאס רייסט אים ארויס פון בייידע וועלטן, פון די וועלט און פון יענע וועלט (עין לקוטי מזהר"ו, חלק א', סימן כ"ט). עס איז ממש נישט דא נאך א זאך וואס רייסט אזוי שטארק אַוועק אַ איד פונעם אייבערשטן ווי דאס רעדן וואס מען דארף נישט און וואס מען טאר נישט.

עס איז בכלל נישט קיין גרינגע זאך, אָבער אַ איד דארף זיך צוגעוואוינען נישט צו רעדן מיט קיינעם נאר זאכן וואס פעלן טאקע אויס צו רעדן, צי פאר פרנסה אָדער אנדערע וויכטיגע זאכן וואס מען דארף רעדן, און פארשטייט זיך זיכער צו רעדן מיט אנדערע מענטשן דברי תורה, ווערטער פון אַמונה און יראת שמים, ווערטער פון התחזקות צו שטארקן און מחזק זיין אידישע קינדער און זיי דערנענטערן צום אייבערשטן.

תז"ל זאגן (חלוין פ"ט): "אמר רבי יצחק, מאי דכתיב (תהלים נ"ח, ב'), האמנם אלם צדק תדברון, מישרים תשפטו בני אדם. מה אפנותו של אדם בעולם הזה? ישים עצמו כאלם. יכול אף לדברי תורה? תלמוד לומר, צדק תדברון", וואס איז די ארבעט פון א מענטש אויף דער וועלט? זיך צו מאכן ווי א שטומער, אזוי ווי ער קען נישט רעדן, דאס איז אָבער נאר ווען עס קומט צו רעדן סתם זאכן, ווען עס קומט

אָבער צו רעדן דברִי תורה, דארף א מענטש יא עפענען זיין מויל און רעדן. פארקערט, דאס איז די גרעסטע מצוה, צו רעדן דברִי תורה, צו רעדן מיט א צווייטן איד און אים מחזק זיין אין יראת שמים.

ווען א איד איז זוכה זיך צו היטן און הייליגן זיין מויל צו רעדן נאר זאכן וואס דער אייבערשטער האט ליב און נישט חס ושלום פארקערט, דאן באקומט ער אזא שטארקע ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן אז אפילו מלאכים ציטערן צו שטיין נעבן אים, עס שיינט דעמאלט אויף אים דער הייליגער שם פונעם אייבערשטן וואס איז בגימטריא 52, "ב"ן", וואס דאס איז ווען מען שרייבט עס ארויס אויף דעם וועג - יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.

* * *

אויפ'ן צווייטן אָרט קומט די נאז, וואס דאס גייט ארויף אויף פעס און קפידות, זיך זייער שטארק צו היטן נישט צו ווערן אויפגערעגט, נישט אריינצופאלן אין א פעס רחמנא ליצלן, וואס דאס איז גאר א הארבע זאך, אזוי ווייט אז דער זיהר הקדוש (במדבר, דף קע"ט) זאגט אויף דעם אז ווען א מענטש ווערט אין פעס איז דאס אזוי ווי ער וואלט געלייקנט אינעם אייבערשטן רחמנא ליצלן, ווייל ווען א מענטש האט א קלארע און ריינע אמונה אז נאר דער אייבערשטער פירט אלעס אויף דער וועלט, אז עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט אויסער דעם אייבערשטן, און אפילו ווען א מענטש

האט אים עפעס שלעכטס געטון איז עס אויף זיכער געקומען פונעם אייבערשטן, ווייל קיינער קען גארנישט טון אליין אן רשות פונעם אייבערשטן, וואלט ער זיכער קיינמאל נישט געווארן אויפגערעגט, ער וואלט גלייך פארשטאנען אז דאס קומט זיכער פונעם אייבערשטן, און ער וואלט נאר צוריק געגאנגען צום אייבערשטן. מיט דעם וואס א מענטש פאלט אריין אין א פעס, ווייזט דאס אז זיין אמונה איז נישט גאנץ.

ווען א מענטש האט נישט קיין אמונה, האט ער נישט קיין לעבן (שיחות הר"ו, סימן נ"ג). אן קיין אמונה האט מען דאס גיהנום דא אויף דער וועלט (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן קי"ט), אזוי ווי חז"ל זאגן (נדרים כ"ב) "כל הכועס כל מיני גיהנום שולטין בו", דער וואס איז אין פעס, קומט אויף אים אלע מיני גיהנום. נישט נאר אויף יענע וועלט וועט ער האבן גיהנום, נאר אויף דא אויף די וועלט שפירט ער ממש ווי אין גיהנום, ווייל אן קיין אמונה קען מען נישט זיין פרייליך אויף דער וועלט, מען האט א פינסטערער און דערביטערטער לעבן רחמנא ליצלו.

דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן קנ"ה) אז סבלנות און אמונה גייען צוזאמען, ווען א איד האט אמונה איז ער אלעמאל רואיג, ער איז שטענדיג פרייליך און צופרידן, און רעגט זיך קיינמאל נישט אויף. און ווען א מענטש פאלט אראפ פון די הייליגע אמונה, רייסט דאס אויס זיין גאנצע נשמה, ער ווערט א דערביטערטער מענטש.

עס שטייט אין זוהר חדש (פרשת נח) "לא יהיה בך אל זר, שלא תהיה נח לָעוֹס". דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס"ח) אז דורכ'ן ווערן אין פֿעס צעברעכט מען דעם מויער, דאס מיינט אז יעדער איד איז ארוםגענומען מיט א מויער פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער נעמט ארום דעם מענטש פון אלע זייטן, און דאס איז וואס געבט לעבן פאר'ן מענטש, און מיט דעם וואס מען ווערט אין פֿעס רחמנא ליצלו, צעברעכט מען דעם מויער, מען רייסט זיך אינגאנצן אפ פונעם אייבערשטן. דער אר"י הקדוש האט זייער מקפיד געווען אויף פֿעס, מער פון אלע אנדערע עבירות, ער האט געזאגט אז מיט יעדע עבירה ווערט א פֿלעק אויף די נשמה, און ווען א איד וויינט זיך אויס צום אייבערשטן, וואשט ער אפ די אלע פֿלעקן; די עבירה פון פֿעס גייט אבער נאך ווייטער, עס רייסט אינגאנצן אויס די נשמה פונעם איד, און נאכדעם איז שוין זייער שווער דאס צוריק צו באקומען.

דעריבער דארף א איד זיך צוגעוואוינען אלעמאל צו מאכן א פֿרישע התחלה, צו אנהויבן כאטש פון יעצט זיך צו היטן פון פֿעס, נישט ארויסצוגיין פון די פֿלים ווען עפעס גייט נישט אזוי ווי ער האט געוואלט, עס זאל אים בכלל נישט אנגיין קיין שום זאך, ער זאל זיך נאר האלטן אייביג רואיג און פֿרייליך. ווען א איד איז זוכה צוצוקומען צו דעם, דאן

שיינט אויף אים דער הייליגער שם פונעם אייבערשטן וואס
איז בגימטריא 45, "מ"ה", וואס דאס איז ווען מען שרייבט
עס ארויס אויף דעם וועג - יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

ווייל ווען א איד געבט זיך אינגאנצן איבער צום אייבערשטן,
ער אליין איז ביי זיך ווי גארנישט, ער איז "מ"ה", עס גייט
אים נישט אן ווען מענטשן פארשעמען אים און טשעפען
אים, וואס דאס איז די עיקר תשובה (לקוטי מוהר"ו, חלק א',
סימן ו'), דאן הייבט אים אלעס אן צו גיין כסדר, אלעס גייט
אים גוט און געשמאק (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן פ"ב), ער האט
א גוט לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

* * *

דערנאך קומען די אויערן, צו הייליגן די אויערן אז זיי
זאלן נאר הערן הייליגע און גוטע זאכן, און נישט הערן
דברים בטלים און ניבול פה רחמנא ליצילן.

חז"ל זאגן (פתיבות ה'): "אל ישמיע אדם לאזנו דברים בטלים
מפני שהם נכזים תחלה לאברים", א מענטש זאל נישט לאזן
זיינע אויערן הערן דברים בטלים, ווייל די אויערן בריען זיך
אפ די ערשטע. נאך זאגן חז"ל (שם) "כמא דכתיב (דברים כ"ג,
י"ד) ויתד תהיה לך על אזנך, אל תקרי אזנך, אלא אזנך, שאם
ישמע אדם דבר שאינו הגון יניח אצבעו באזנו", ווען א מענטש
הערט עפעס וואס טויג נישט, זאל ער אריינלייגן די פינגער
אין די אויערן, אז ער זאל דאס נישט קענען הערן.

א מענטש דארף זיך צוגעוואוינען אז ער זאל קיינמאל
נישט צוגיין הערן וואס מענטשן רעדן, ווייל וואס ער דארף
צו הערן וועט מען אים שוין ממילא קומען זאגן. דאס
איז מרוקז אין די ווערטער פונעם הייליגן זהר (חלק ב', דף
ע"ה): "מאן דאדנוי רברבין, טפשא בליביה ושגעונא ברוחיה",
ווער עס האט גרויסע אויערן, איז דאס א סימן אז ער
איז משוגע. דאס מיינט אז ווער עס מוז זיך אייביג
אריינשטעקן די אויערן איבעראל און זיך צוהערן צו וואס
יעדער האט צו זאגן, איז א סימן אז ער איז נישט קיין
מיושב'דיגער מענטש.

רוב צרות און יסורים וואס א מענטש ליידט, קומט נאר
פון דעם וואס ער מוז אייביג אלעס מיטהאלטן, ער דארף
אלץ הערן וואס יענער האט צו זאגן, און וואס עס טוט זיך
ביי יעדן איינעם, דאס ברענגט אן אלע פראבלעמען אויף
א מענטש, און דאס רייסט אונזעך א איד פונעם אייבערשטן.

א איד דארף נאר צוהייגן די אויערן צו הערן וואס צדיקים
זאגן, וואס די תורה זאגט, וואס גוטע חברים האבן צו זאגן,
אזוי ווי חז"ל זאגן (יבמות כ'). "מצוה לשמוע דברי חכמים".

חז"ל זאגן (מדרש תנחומא, פרשת תבא): "והיה אם שמוע
תשמע. אם שמעת קמעה, סופך לשמוע הרבה, אם שמעת
בעולם הזה תשמע לעולם הבא מפי הקדוש ברוך הוא, אם
זכית לשמוע דברי תורה שנתנה בקולי קולות, תזכה לשמוע

קול ששזון וקול שמחה, אם שמעת לקול רבך סוף שאתה רים
שומעים לך", ווען אַ איד הערט זיך צו צו אביסל דברי
תורה, וועט ער זוכה זיין צו הערן אסאך; אויב הערט מען
תורה אויף די וועלט, וועט מען זוכה זיין צו הערן תורה
אויף יענע וועלט פונעם אייבערשטן אליין; ווען מען הערט
זיך צו צו די קול תורה, וועט מען זוכה זיין צו הערן א
קול ששזון וקול שמחה; אויב וועסטו זיך צוהערן צו די
רייד פון דיין רבי'ן, וועלן מענטשן דיך אויף וועלן אויסהערן.

אין די גמרא געפונען מיר אסאך מאל דער אויסדרוק "תא
שמע - קום און הער", ווען א מענטש הערט יא עפעס, דארף
ער אריינטראכטן און פרויבירן צו פארשטיין וואס דאס האט
געמיינט פאר אים, ווייל יעדע זאך וואס א מענטש הערט,
האט דער אייבערשטער אים דאס אונטערגעשיקט אז ער זאל
דאס הערן, און דער מענטש דארף פרויבירן ארויסצונעמען פון
דעם עפעס א רמז וואס זאל אים דערנענטערן צום אייבערשטן,
אזוי ווי דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן נ"ב) אז פון יעדע זאך
אויף דער וועלט שרייט ארויס דער כבוד פונעם אייבערשטן.

ווען אַ איד איז זוכה צו הייליגן זיינע אויערן, צו הערן
נאר גוטע און הייליגע זאכן, צו זיין א מבין דבר מתוך דבר,
צו פארשטיין פון יעדע זאך וואס ער הערט, וואס דער
אייבערשטער האט אים געוואלט מרמז זיין מיט דעם, דאן
איז ער זוכה אז עס שיינט אויף זיין נשמה דער "אור הבינה",

דער הייליגער שם פונעם אייבערשטן וואס איז בגימטריא
63, "ס"ג", וואס דאס איז ווען מען שרייבט עס ארויס אויף
דעם וועג - יו"ד ה"י וא"ו ה"י.

* * *

די פערטע זאך אויף וואס מען דארף ארבעטן איז די אויגן,
צו הייליגן זייער שטארק די אויגן, צו זען פון יעדע זאך נאר
דער אייבערשטער וואס באהאלט זיך דארט. דער אמת איז
אז עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט אויסער דעם
אייבערשטן, אלע זאכן וואס מיר זעען פאר די אויגן איז נאר
דער אייבערשטער אליין וואס האט זיך פארשטעלט אין די
זאך. ווען א מענטש פארשמירט זיך נעבעך די אויגן מיט'ן
קוקן אויף זאכן וואס מען טאר נישט, ווערט ער אנועקערדיסן
פונעם אייבערשטן, ער זעט שוין נישט דעם אייבערשטן, ווען
א איד איז אבער זוכה זיך צו הייליגן די אויגן, דאן הויבט ער
אן צו זען און צו שפירן דעם אייבערשטן פון יעדע זאך.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ל"ו) אז נאוף און
ערייות איז ממש ווי עבודה זרה. אזוי ווי עס ווערט געברענגט
אין זוהר הקדוש (פרשת קדושים דף פ"ד.) אז ווען רבי שמעון
בן יוחאי איז געגאנגען מיט זיינע תלמידים אויפ'ן גאס און
עס איז זיי אנטקעגן געקומען פרויען, האט רבי שמעון בן
יוחאי געזאגט פאר זיינע תלמידים דעם פסוק (ו'קרא י"ט, ד')
"אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם." דער

פסוק זאגט דארט אן אז מען זאל נישט קוקן אויף עבודה זרה'ס און נישט מאכן קיין עבודה זרה'ס. און דער רבי איז מסביר וואס עס האט א שייכות דאס קוקן אויף פּרעמדע פרויען מיט עבודה זרה, ווייל ווען א איד לעבט מיטן אייבערשטן, ער ווייסט אז עס איז נאר דא דער אייבערשטער אויף דער וועלט, דאן מאכט ער נישט קיין מצואות פון אנדערע זאכן. מיט דעם וואס מען קוקט אויף פּרעמדע פרויען און אויף פריצות, ווייזט דאס אז דער מענטש איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן. נישט אומזיסט זאגן חז"ל (ברכות י"ב:) אויפ'ן פסוק (במדבר ט"ו, ל"ט) "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם; אחרי לבבכם - זו מינות, אחרי עיניכם - זה הרהור עברה", דער פסוק זאגט אונז אן אז מיר זאלן נישט נאכגיין נאך די עבודה זרה'ס און אויף נישט נאך נאוף, ווייל די צוויי זאכן גייען אינאיינעם.

חז"ל זאגן (ירושלמי ברכות, פרק א', הלכה ה'): "ליבא ועינא תרי סרסורי דחטאיה, אמר הקדוש ברוך הוא: אי יהבת לי לבא ועינא, אנא ידע דאנת לי", די הארץ מיט די אויגן זענען די צוויי מעקלער וועלכע ברענגען א מענטש צו טון עבירות, און דער אייבערשטער זאגט פאר יעדן איד: "אויב געבסטו מיר דיין הארץ און דייע אויגן, דאן ווייס איך אז דו ביזט מייענער!" ווען א איד איז זוכה צו האבן הייליגע אויגן, ער היט זיך די אויגן און קוקט נישט אויף זאכן וואס מען טאר נישט, דאן

איז ער דעם אייבערשטן'ס א מענטש, זיין מוח ווערט אויסגעלייטערט און ער הויבט אן לעבן מיט'ן אייבערשטן.

דערפער דארף א איד זייער אכטונג געבן אויף זיינע אויגן נישט צו קוקן אויף זאכן וואס דער אייבערשטער לאזט נישט, ער זאל נאר קוקן אויף גוטע און אויף הייליגע זאכן, נאר קוקן צום אייבערשטן, נאר קוקן אין די הייליגע תורה, אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי ד', כ"ה) "עיניך לנכח יביטו ועפעפיך יישרו נגדך".

ווען א איד איז זוכה צו הייליגן זיינע אויגן, נישט צו קוקן אויף זאכן וואס מען טאר נישט, נאר צו קוקן און צו זען דעם אייבערשטן אין יעדע זאך, דעמאלט הויבט אן שיינען אויף אים דער הייליגער שם פונעם אייבערשטן וואס איז בגימטריא 72, "ע"ב", וואס דאס איז ווען מען שרייבט עס ארויס אויף דעם וועג - יו"ד ה"י וי"ו ה"י.

די נשמה פון א איד איז צוזאמגעשטעלט פון פינף חלקים; נפש, רוח, נשמה, נשמה לנשמה, און יחידה. ווען א איד הייליגט זיין מויל, איז ער זוכה אז עס שיינט ביי אים זיין נפש. ווען ער היט זיך פון פעס, וואס דאס קומט פון די נאו, דאן שיינט ביי אים זיין רוח. ווען ער שטארקט זיך אין אמונה, וואס דאס איז קעגן די אויערן, דאן שיינט ביי אים זיין נשמה. און ווען ער הייליגט זיינע אויגן צו קוקן נאר צום אייבערשטן, דאן שיינט ביי אים זיין נשמה לנשמה. און

ווען ער האט שוין דאס אלעס דאן קען ער שוין אויף זוכה זיין צו יחידה, ער ווערט אינגאנצן נכלל אינעם אייבערשטן, און ער איז זוכה צו די גרעסטע און העכסטע מדריגות צו וואס א איד קען זוכה זיין.

די ווערטער 'נשמת רוח חיים' איז בגימטריא 'ראיה, שמיעה, ריחא, דבור'. די פיר חושים; דאס זען, דאס הערן, דאס שמעקן, און דאס רעדן, אין דעם איז אנגעהאנגען די נשמה וואס ליגט אינעם מוח פונעם מענטש. עס שטייט אין ספר עץ חיים (שער ד' פרק א) אז די פיר חושים זענען קעגן די פיר אותיות פונעם שם הוי"ה, און דאס זענען קעגן די נפש, רוח, נשמה, און די נשמה לנשמה, וואס געפונט זיך אין א מענטש, און דאס ווערט מער ערקלערט אין ספר "פתחי שערים" (נתיב אורות אח"פ דא"ק) אז ווען א איד הייליגט די פיר חושים, שיינט אויף אים די פיר אותיות פון דעם אייבערשטנס נאמען, וואס יעדער פון די פיר אותיות איז א שם פאר זיך, וואס איינס איז בגימטריא 72 ע"ב [יו"ד ה"י וי"ו ה"י], די צווייטע איז בגימטריא 63 ס"ג [יו"ד ה"י וא"ו ה"י], די דריטע איז בגימטריא 45 מ"ה [יו"ד ה"א וא"ו ה"א], און די פערטע איז בגימטריא 52 ב"ן [יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה].

עס שטייט אין זהר תדש (פרשת שלח לד): "תא חזי, אית נבואה מראיה, ואית נבואה מריחא, ואית נבואה משמיעה, ואית נבואה מדבור", יעדער מענטש קען זוכה זיין צו נבואה,

לויט וועלכע כלי ער האט מער געהייליגט. יעדער איד קען זוכה זיין צו ווערן אָמַת'דיג נאַנט צום אײַבערשטן, צו האָבן אַ קלאַרע און רײַנע אַמונָה, דורך דעם וואס ער הייליגט די פיר כלים פון זיין מוח.

עס זעט אויס ווי גאר הויכע און גרויסע זאכן, אָפּער דאס איז וואס דער הייליגער רבי וויל ארײַנברענגען אין יעדן איד וואס איז מקורב צו אים און פאלגט זיינע עצות און לימודים. יעדער איד וואס ווארפט אַנוועק זיין שכל, ער ווארפט אַנוועק אַלע זיינע חכמות, און פאלגט מיט תמימות ופשיטות אַלעס וואס דער רבי זאגט, וועט אים דער רבי צוברענגען צו די אַלע מדריות.

רבי נתן האט געזאגט: "צוליב די התנוצצות אלקות וואס איז דא אין מיר, איז מיין קוקן גאר אנדערש, מיין הערן איז גאר אנדערש, און מיין רעדן מיט מענטשן איז אויף גאר אנדערש". דאס האט ער זוכה געווען דורך דעם וואס ער האט זיך צוגעהערט צום רבי'ן, ער האט גענומען דעם רבי'נס עצות און לימודים און דאס מקיים געווען, האט ער זוכה געווען צו הייליגן זיינע פיר חושים און דאס האט אים צוגעברענגט צו די העכסטע מדריות; און יעדער איד וואס פאלגט דעם רבי'ן וועט אויף זוכה זיין צו דעם.

ווען עס ווערט נאכט, מען וויל זיך שוין לייגן שלאפן, זאל מען זאגן דעם סדר קריאת שמע שעל המטה לויט'ן סדר פונעם אר"י הקדוש; און ווען מען זאגט די ווערטער "שאם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ופגמתי באות יו"ד של שמך הגדול יהו"ה וכו'", זאל מען אינזין האבן צו פאררעכטן אלעס וואס מען האט פוגם געווען מיט די אויגן, וואס דאס איז דער שם ע"ב; און ווען מען זאגט די ווערטער "ואם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ופגמתי באות ה' ראשונה של שמך הגדול יהו"ה וכו'", זאל מען אינזין האבן צו פאררעכטן אלעס וואס מען האט פוגם געווען מיט די אויערן, וואס דאס איז דער שם ס"ג; און ווען מען זאגט די ווערטער "ואם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ופגמתי באות ו' של שמך הגדול יהו"ה וכו'", זאל מען אינזין האבן צו פאררעכטן אלעס וואס מען האט פוגם געווען מיט די נאז, וואס דאס איז דער שם מ"ה; און ווען מען זאגט די ווערטער "ואם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ופגמתי באות ה' אחרונה של שמך הגדול יהו"ה וכו'", זאל מען אינזין האבן צו פאררעכטן אלעס וואס מען האט פוגם געווען מיט די מויל, וואס דאס איז דער שם ב"ן.

אפילו איינער וואס איז נאך ווייט פון די אלע זאכן, עס איז אים שווער זיך מצמצם צו זיין אינזין צו האבן די אלע שמות, זאל ער אבער נאכאלץ זאגן ווארט ביי ווארט די קריאת שמע שעל המטה לויט'ן סדר פון אר"י הקדוש, און ווען א איד וועט זיך צוגעוואוינען צו זאגן דעם סדר יעדע

נאכט, וועט ער זען אז מיט די טעג און יארן וועט ער זוכה זיין צו אַזעלכע גרויסע און שיינע זאכן, ער וועט זוכה זיין צו געוואלדיגע מדרגות און גלויים וואס ער האט קיינמאל זיך גארנישט געקענט פארשטעלן.

מיר טארן זיך נישט לאזן נארן, מיר זענען נאך זייער ווייט פון צו זיין אויסגעארבעט אין די פיר חושים, אונזערע אויגן, אויערן, נאז, און מויל, זענען נאך זייער פארשמירט מיט עבירות, מיר זענען פוגם יעדן טאג מיט יעדע פון זיי, דאס טאר אפער נישט מאכן אז א מענטש זאל ווערן מיואש און אויפגעבן חס ושלום, ווייל אויב וועט מען זיך האלטן שטארק און פרוברן נאכאמאל און נאכאמאל צוריק צו קומען צום אייבערשטן און זיך צו הייליגן דעם מוח מיט אירע פלים, וועט מען זיכער צום סוף זוכה זיין ארויסצוקריכן פון אלע פראבלעמען און ווערן אן אמת'דיגער ערליכער איד.

ווען עס קומט ביינאכט, דארף א איד זיך מאכן א חשבון הנפש ווי אזוי ער האט זיך אויפגעפירט במשך דעם טאג מיט די פיר חושים, ער זאל דערציילן פאר'ן אייבערשטן אלעס וואס ער האט פוגם געווען במשך דעם טאג, און בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל אים מוחל זיין אויף אלעס וואס ער האט געטון, און ער זאל אים העלפן אז פון יעצט און ווייטער זאל ער שוין דאס מער נישט טון.

אפילו ווען מען זעט אז מען האט דאס שוין געזאגט טויזנטער און צענדליגע טויזנטער מאל פאר'ן אייבערשטן, מען האט שוין אזויפיל טויזנטער מאל פרובירט זיך צו פארבעסערן און ווערן ערליך, און עס האט קיינמאל גארנישט געהאלפן, מען איז יעדעס מאל נאכאמאל אראפגעפאלן; טאר מען אבער נאכאלץ נישט אויפגעבן, נאר יעדעס מאל אנהויבן נאכאמאל פון ני, נאכאמאל בעטן דעם אייבערשטן, נאכאמאל פרובירן. און מען דארף גוט געדענקען אז יעדעס פינטעלע, יעדע קלייניקייט, וואס א מענטש געב זיך אביסל א רוק אין איינע פון די פיר חושים, סיי מיט עשה טוב און סיי מיט סור מרע, סיי מיט'ן פרובירן צו טון עפעס א גוטע זאך מיט איינע פון די פיר חושים און סיי מיט'ן פרובירן זיך צוריק צו האלטן פון צו טון עפעס א שלעכטע זאך חס ושלום מיט איינע פון די פיר חושים; ברענגט דאס אים נאך אביסל נענטער צום אייבערשטן, דאס ברענגט אים נאך איין טריט נענטער זוכה צו זיין אנצוקומען צום תקלית פאר וואס מיר לעבן דא אויף דער וועלט.

זיי נישט קיין נאר! נוצ דיין שכל! ווען עס ווערט נאכט און דו ווילסט זיך לייגן שלאפן, האסטו יעצט א געלעגנהייט צו פאררעכטן אלעס וואס דו האסט שלעכטס געטון דעם היינטיגן טאג, און אלע פריערדיגע טעג פון דיין גאנץ לעבן. דעריבער, אנשטאט אריינצופאלן אין בעט שלאפן, נעם דיך

אַראַפּ עטליכע מינוט און זאָג דעם סדר קריאת שמוע שעל
המטה פונעם אר"י הקדוש, מאך דיר אַ חשבון הנפש וואס
דו האסט געטון שלעכטס, מאך דיר אַן אמת'ן חשבון וואו
דו האלסט אויף דער וועלט, בעט דעם אייבערשטן אז דו
זאלסט זוכה זיין צו פאררעכטן אלעס וואס דו האסט פוגם
גענוען מיט דיינע אויגן, אויערן, נאז, און מויל, און בעט אים
אז דו זאלסט זוכה זיין פון היינט און ווייטער צו טון נאר
גוטע און הייליגע זאכן מיט די פיר חושים; און דו זאלסט
גוט וויסן אז די עטליכע מינוט וואס דו וועסט אראפגעבן
פאר'ן אייבערשטן יעדע נאכט, דאס וועט דיר העלפן אין
לעבן, דאס וועט דיר מאכן פאר א נארמאלער מענטש,
דאס וועט דיר פארוואנדלען אין אן אמת'ער ערליכער איד;
דו וועסט האבן א ליכטיגע און געשמאקע לעבן אויף די
וועלט, און א הערליכע גן עדן אויף יענע וועלט.

סדר תקון חצות

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נ"ד) אז די צייט פון חצות הלילה, ווען עס ווערט צוועלף אזייער ביינאכט, איז דאן דא א געוואלדיגע עת רצון אין הימל, מען קען אויספועלן גאר גרויסע זאכן ביים אייבערשטן, און דעמאלט איז גאר א גוטע צייט מתפלל צו זיין און זיך אויסרעדן די גאנצע הארץ צום אייבערשטן.

אזוי ווי מיר דאווענען יעדן טאג די דריי תפלות, שחרית מנחה און מעריב, אזוי איז אויך דא נאך א פערטע תפלה, די תפלה פון "תקון חצות", וואס דאס זאגט מען יעדע נאכט ווען עס קומט די צייט פון חצות הלילה. עס איז מאדנע צו זען ווי ערליכע אידן וואס זענען מדקדק אין יעדע הלכה און אין יעדע מצוה, זיי דאווענען ערליך דריי מאל א טאג, שחרית מנחה און מעריב, ווען עס קומט אבער צו תקון חצות, וואס דאס ווערט געברענגט אינעם ערשטן סימן אין שלחן ערוך, זענען זיי מזלזל אין דעם און זאגן דאס נישט יעדע נאכט.

די סיבה דערצו איז אבער זייער פשוט; ביי מענטשן ווערט די תקון חצות אנגעקוקט ווי עפעס גאר א גרויסע און דערהויבענע זאך, א זאך וואס איז געמאכט געווארן נאר פאר צדיקים און דערהויבענע אידן, מען מאכט עס אזוי

גרויס און הויך איבער די מאס, און דאס איז וואס מאכט אז מענטשן זאלן דאס נישט זאגן, אפילו היינט ווען עס איז פיל גרינגער ווייל רוב מענטשן גייען סיי ווי נישט שלאפן געווענליך פאר צוועלף אזייער.

דער אמת איז אז תקון חצות איז טאקע גאר א גרויסע און דערהויבענע זאך, אין זוהר הקדוש איז נישט דא קיין איין פֿרשה וואס זאל נישט רעדן פון די גרויסקייט פון חצות, די געוואלדיגע הייליגקייט פון די מאמענטן פון חצות, די גרויסקייט פון די וואס זענען זוכה דעמאלט צו לערנען און צו מתפלל זיין און זיך אויסרעדן צום אייבערשטן, אז דער אייבערשטער הערט אויס יעדעס ווארט וואס א איד רעדט דעמאלט צו אים, מיט'ן זאגן תקון חצות מאכט מען א געוואלדיגע נחת רוח פאר'ן אייבערשטן, עס גייט ארויס א פרוז אז דער מענטש איז מכבד דעם אייבערשטן, מען קען דעמאלט פועל'ן גאר גרויסע זאכן, און עס גייט ארויף אויף דעם איד א חוט של חסד דעם קומענדיגן גאנצן טאג.

דעריבער, ווייל מען רעדט אזוי שטארק און אזוי גרויס פון דעם, פון דעם נעמט זיך דער טעות וואס מענטשן מיינען אז דאס איז געמאכט געווארן נאר פאר צדיקים, און מען דארף דאס זאגן זיצנדיג אויף דער ערד, מיט אש אויפ'ן קאפ, מיט א ליכט אין די האנט, און אזוי ווייטער; און אזוי ווי א מענטש ווייסט ביי זיך אז ער איז נישט דער גרעסטער צדיק,

ער איז נאך זייער נויט פונעם אייבערשטן, ער איז נאך זייער
נויט פון די אלע זאכן, דעריבער זאגט ער נישט תקון חצות.

דאס איז אבער א גרויסער טעות, אזוי ווי א איד ווייסט
אז ער דארף יעדן טאג דאווענען דריי מאל א טאג, אפילו א
מענטש וואס איז נויט פונעם אייבערשטן און פירט זיך נישט
אויף אזוי ווי עס דארף צו זיין, אפילו ווען א מענטש ווייסט
אז ער וועט נישט קענען דאווענען מיט פונדא און ברען ווי
עס פעלט זיך אויס, וועט ער נאכאלץ נעמען דעם סידור און
זאגן די ווערטער פונעם דאווענען, אפילו קאלטערהייט, ווייל
דאס איז וואס א איד דארף טון יעדן טאג. די זעלבע איז אויך
ווען עס קומט צו תקון חצות, ווי אזוי א איד זאל נאר אויסקוקן,
נישט קיין חילוק אין וואסערע מצב ער שטייט, קען ער נאכאלץ
זאגן תקון חצות. מען נעמט א סידור און מען זאגט די ווערטער
פונעם תקון. און אויב האט מען נישט קיין כח צו זאגן דעם
גאנצן תיקון, קען מען זאגן כאטש דער עיקר תקון, וואס דאס
איז די צען קאפיטלעך תהלים פון תקון חצות מיט די קאפיטל
פון איכה. און בלויז מיט דעם וואס א איד זאגט די ווערטער,
טוט ער אויף מיט דעם גאר גרויסע זאכן.

רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, השקמת הבוקר, הלכה א') אז אזוי ווי
ביי די ערשטע גאולה, ווען דער אייבערשטער האט אויסגעלייזט
די אידן פונעם ערשטן גלות אין מצרים, איז דאס געווען ביי
חצות, אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות י"א, ד') "כה אמר ה'

כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים", די זעלבע וועט זיין אינעם יעצטיגן גלות, וועלן מיר אויף אויסגעלייזט ווערן ביי חצות, דאס מיינט אז מיר וועלן ווערן אויסגעלייזט אין זכות פון די אידן וואס זאגן יעדע נאכט תקון חצות. ווי גוט און ווי וואויל וועט זיין פאר די וואס וועלן האבן א חלק אין דעם.

דער צדיק רבי אברהם בן רבי נחמן זי"ע (בעל מחבר ספר "באר הליקוטים") פלעגט זייער שטארק מעורר זיין אנשי שלומינו צו זאגן יעדע נאכט תקון חצות און זיך אויסרעדן דעמאלט דאס הארץ צום אייבערשטן. ער פלעגט זאגן אז אזוי ווי דער אייבערשטער האט אויסגעקליבן דאס אידישע פאלק פון צווישן אלע פעלקער, אזוי האט ער אויסגעקליבן די צייט פון חצות פונעם גאנצן טאג. די צייט פון חצות איז גאר א גרויסע און חשובע צייט.

טאקע דערפאר ווייל דעמאלט קען א איד אויספועלן אזוי סאך און אזוי גרינג, דעריבער פארלייגט זיך דער יצר הרע דוקא אז מען זאל דעמאלט אנברענגען די צייט מיט נארישקייטן. ווען א איד ווייסט אבער דעם סוד אז ער קען גאר שטארק מצליח זיין אויב ער וועט אויסנוצן די צייט פון חצות ווי עס דארף צו זיין, וואלט ער זיכער נישט ארויסגעלאזט אזא געוואלדיגע געלעגנהייט פון אונטער די האנט, צו זאגן תקון חצות און רעדן דעמאלט צום אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך, צו דערציילן פאר'ן אייבערשטן אלעס וואס

ער גייט אריבער ברוחניות ובגשמיות, און דאס וועט אים גאר שטארק העלפן אין לעבן.

ווען א איד געוואוינט זיך צו צו זאגן יעדע נאכט תקון חצות, זעט ער אז עס איז בכלל נישט אזוי שרעקעדיג ווי מען מיינט, עס איז א פשוטע זאך וואס יעדער איד קען טון. כאטש וואס דער עיקר תקון חצות איז ווען מען גייט שלאפן פרי און מען שטייט אויף ביי חצות, אבער היינטיגע צייטן ווען די סדר ביי מענטשן איז געווענליך אויסגעשטעלט צו גיין שלאפן שפעטער, נאך חצות, דארף זיך א מענטש נישט לאזן נארו, נאר זאגן די קאפיטלעך פון תקון חצות איידער ער לייגט זיך שלאפן, און מיט דעם ברענגען א גרויסער תקון אויף זיין נשמה.

מענטשן זענען זייער צעבראכן, יעדער שלעפט זיך זיין שווער פֿעקל צרות אויף דער וועלט, יעדער זוכט עצות און סגולות ווי אזוי געהאלפן צו ווערן, מען זוכט ישועות און מען זוכט רפואות. ווען מען זאל אבער וויסן וואס מען קען אלץ פועל'ן אין די פאר מינוט פון חצות, ווען מען וועט זאגן תיקון חצות און זיך דאן אויסרעדן דאס גאנצע הארץ צום אייבערשטן, וואלט מען מער נישט געדארפט זוכן קיין שום עצות, מען וואלט אויסגענוצט די געוואלדיגע צייט און זיך אויסגעבעטן ביים אייבערשטן אלעס וואס מען דארף, מען וואלט אים דערציילט אלע שוועריקייטן וואס מען גייט

אריבער מיט אלע דעטאלן, און דאן וואלט מען גרינגערהייט געהאלפן געווארן מיט אלעס וואס מען דארף סיי בגשמיות און סיי ברוחניות, סיי בגשמיות וואלט מען זיכער אויסגע'פועל'ט ביים אייבערשטן געהאלפן צו ווערן אין אלע הינזיכטן מיט אלע סארט רפואות און ישועות, און סיי ברוחניות וואלט מען זיכער געווארן אן אמת'דיגער ערליכער איד, מען וואלט געווארן אמת'דיג נאנט צום אייבערשטן.

רבי יצחק, דער זון פון רבי נתן, האט אמאל געשיקט א בריוו צו זיין טאטע און אים דערציילט אז אין זיין שטאט טולטשין איז דא א פשוטער איד מיט'ן נאמען נתנאל, וואס אלע זיינע ברכות ווערן מקוים, וואס ער וואונטש נאר אן פאר איינעם ווערט עס מקוים פונקט אזוי ווי ער האט געזאגט, און אסאך מענטשן גייען צו אים פאר א ברכה, און ער האט געפרעגט זיין טאטע וואס ער האלט וועגן דעם.

רבי נתן האט אים צוריק געשריבן אז ער זאל אים דערציילן אביסל איבער דעם איד ווי אזוי ער פירט זיך און וואס ער טוט עפעס גוטע זאכן. רבי יצחק האט געשריבן פאר זיין טאטע עטליכע גוטע הנהגות פון דעם איד, רבי נתן איז אבער נישט געווען צופרידן פון דעם, ער האט אים געשריבן אז צוליב די זאכן וואלט ער נאכנישט געדארפט האבן אזא גרויסער פח, ער זאל זיך מער נאכפרעגן און געוואויר ווערן נאך זאכן וואס דער איד טוט. רבי יצחק האט טאקע אזוי

געטון, ער האט זיך אסאך נאכגעפֿרעגט און נאכגעקוקט דעם איד, ביז ער איז געוואויר געווארן אז דער איד איז זייער נהיר צו אויפצושטיין יעדע נאכט ביי חצות און ער זאגט תקון חצות מיט גרויסע בכיות און מיט א צעבראכן הארץ, און ער האט דאס געשריבן פאר זיין טאטע. האט רבי נתן אים געענטפערט אז דאס איז וואס האט געמאכט די זאך, אין זכות פון דעם וואס ער זאגט אזוי ערליך תקון חצות יעדע נאכט, דאס איז וואס האט אים געברענגט צו אזא גרויסע מדריגה אז ער זאל האבן דעם כח צו קענען בענטשן אידישע קינדער, און אלע זיינע ברכות זאלן מקוים ווערן. ווייל ווער עס זאגט תקון חצות יעדע נאכט, האט א ווארט אין הימל, מען הערט צו אין הימל צו וואס ער זאגט.

ספעציעל ווער עס איז זוכה צו זיין א ברכלב'ער חסיד, ער פרובירט צו לערנען דעם הייליגן רבינ'ס ספרים און צו מקיים זיין זיינע עצות, דארף ער זיך נאך מער אנשטרענגען און זיכער מאכן אז עס גייט אים נישט דורך אפילו איין נאכט אן זאגן תקון חצות. מען האט אייביג געוואוסט אז די ברכלב'ע חסידים זענען זייער מקפיד צו זאגן יעדע נאכט תקון חצות.

אין אומאן פֿלעגט זיין א איד וואס פֿלעגט ארומגיין קלאפן אויף די פֿענסטערס און אויפֿוועקן אנשי שלומינו ביי חצות אז זיי זאלן אויפֿשטיין און זאגן תקון חצות און זיך אויסרעדן צום אייבערשטן. האט דערציילט איינער אז ווען ער האט

חתונה געהאט, איז דער איד שוין געקומען קלאפן אויף זיין
 פענסטער די ערשטע נאכט נאך זיין שבע ברכות, דער איד
 האט געשריגן צו אים, "משה, משה, אט ביזטו גענוארן א
 אינגערמאן, באלד ווערסטו שוין א טאטע, און באלד וועסטו
 ווערן א זיידע, און באלד וועט מען דיר שוין טראגן... שטיי
 אויף צו חצות! שטיי אויף צו חצות!" און דער איד האט
 דערציילט אז נאכ'ן הערן די ווערטער האט ער שוין מער
 נישט געקענט שלאפן, זיין גאנץ לעבן איז געבליבן די ווערטער
 איינגעקריצט ביי אים אין הארץ, און דאס האט אים נישט
 געלאזט דורכגיין אפילו איין נאכט אן זאגן תקון חצות.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן ח') אויף דעם וואס
 חז"ל דערציילן (ברכות ג.) "כינור היה תלוי למעלה ממיטתו של
 דוד, וכיון שהגיע חצות לילה, בא רוח צפונית ונושבת בו
 ומנגן מאליו", א פידל האט געהאנגען העכער די בעט פון
 דוד המלך און ווען עס איז געקומען די צייט פון חצות, האט
 געבלאזן א צפון ווינט און די פידל האט אנגעהויבן צו שפילן
 פון זיך אליין. זאגט דער רבי אז "צפון" מיינט אויף "באהאלטן",
 ווען עס קומט די צייט פון חצות וועקט זיך אויף די
 באהאלטענע געפילן אין א מענטש'ס הארץ, עס איז שטיל
 ארום און ארום, דער מענטש קען זיך מאכן אן אמת'ן חשבון
 מיט זיך אליין וואו ער האלט אויף דער וועלט, דער מענטש
 האט דעמאלט א ישוב הדעת און ער קען זיך גוט אויסרעדן
 זיין גאנצע הארץ צום אייבערשטן מיט אן אמת. דעמאלט

קען א איד זיך דערמאנען דעם אָמַת אז ער גייט נישט בלייבן
אייביג דא אויף דער וועלט, עס וועט קומען אַמאָל אַ טאָג
וואס ער וועט מוזן איבערלאָזן די וועלט, מען וועט אים
אריינלייגן אין קבר אינגאנצן אליין, און דעמאלט וועט גארנישט
העלפֿן פאר'ן מענטש נאר די ביסל גוטע זאכן וואס ער האט
זוכה געווען אריינצוכאפן אויף דער וועלט.

וואויל איז דעם מענטש וואס איז זוכה אויסצונוצן די
געוואלדיגע עת רצון פון חצות ווי עס דארף צו זיין, וועט
ער געהאלפֿן ווערן און ארויסקריכן פון אלע זיינע פֿראבלעמען,
ער וועט האבן א געשמאקע גוטע לעבן סיי אויף די וועלט
און סיי אויף יענע וועלט.

**לְשֵׁם יְחֻד קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ,
וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ, לְיַחְדָּא שְׁמֵי יו"ד ה"י בְּנֵא"ו ה"י
בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַרְיֵנִי מוֹכֵן לומר תִּקְוֵן
רַחֵל וְתִקְוֵן לֵאמֹר כְּמוֹ שֶׁסִּדְּרוּ לָנוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֵם לְבִרְכָה,
לְתִקְוֵן אֶת שְׂרָשֵׁם בְּמִקּוֹם עֲלִיוֹן, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵי
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵי. בְּהַתְקַשְׁרוֹת לְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
שֶׁבְּדוֹרֵינוּ וְלְכָל הַצְּדִיקִים שׁוֹכְנֵי עֵפֶר, קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְצֵי
הַמָּוֶה, וּבְפָרְט לְרַבְּנֵי הַקְּדוּשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם, נַחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, רַבֵּינוּ נַחֲמָן בֶּן פִּינְא זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ. וַיְהִי
נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:**

תקון רחל

אין די טעג ווען מ'זאגט נישט קיין תחנון,
זאגט מען נישט תיקון רחל.

אלהינו ואלהי אבותינו. תבוא לפניך תפלתנו ואל
תתעלם מתחנונתנו. שאין אנו עזי פנים וקשי
ערף לומר לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים
אנחנו ולא הטאנו. אבל אנחנו ואבותינו הטאנו:

אשמונו. בגדנו. גולנו. דברנו רפי. העוינו. והרשענו.
זדנו. חמסנו. טפלנו שקר. יעצנו רע. בזבנו.
לצנו. מרדנו. נאצנו. סררנו. עוינו. פשענו. צררנו.
קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו. תעתענו:
סרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו.
ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית.
ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך יושב מרום. ומה נספר לפניך שוכן
שחקים. הלא כל הנסתרות והנגלות אתה יודע:

אתה יודע רזי עולם. ותעלומות סתרי כל חי. אתה
חופש כל תדרי בטן ובוחן כליות ולב. אין דבר
נעלם מפך ואין נסתר מנגד עיניך: וכבן יהי רצון

מִקְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּכְפֹּר לָנוּ עַל
כָּל חַטָּאתֵינוּ. וְתִסְלַח לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִמְחַל לָנוּ
עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ:

עַל נְהִירוֹת בְּכָל שֵׁם יִשְׁכְּנוּ גַם בְּכִינוּ בְּזִכְרֵנוּ
אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
בְּנִירוֹתֵינוּ: כִּי שֵׁם שְׂאֵלֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבָרֵי שִׁיר
וְתוֹלְלֵנוּ שְׂמֵחָה שִׁירוֹ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: אִיךְ
נִשִּׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה עַל אֲדָמַת נֶכֶר: אִם
אֲשַׁבַּח יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁבַּח יְמִינֵי: תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי
לְחִפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֶנּוּ אִם לֹא אֲעֲלֶה אֶת
יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֵחָתִי: זָכֹר יְהוָה לְבָנֵי
אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד
הַיְסוּד בָּהּ: בַּת בְּכָל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרֵי שִׁישְׁעָם
לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שֶׁגִּמְלַת לָנוּ: אֲשֶׁרֵי שִׂיֵּאֲחוּ וְנִפְּץ
אֶת עֲלִילָךְ אֶל הַסָּלַע:

מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלָתְךָ טַמְאוּ
אֶת הַיִּבֵל קִדְשְׁךָ שָׁמוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם
לְעֵיִם: נִתְּנָנוּ אֶת נִבְלַת עַבְדֶּיךָ מֵאֵכֶל לְעוֹף
הַשָּׁמַיִם בְּשֶׁר חֲסִידֶיךָ לְחִיתוֹ אֶרֶץ: שָׁפְכוּ דָמָם

במים סביבות ירושלים ואין קובר: היינו חרפה
לשכנינו לעג וקלם לסביבותינו: עד מה יהיה
תאנף לנצח תבער כמו אש קנאתה: שפה
חמתה אל הגוים אשר לא ידעה ועל ממלכות
אשר בשמה לא קראו: כי אכל את יעקב
ואת גוהו השמו: אל תזכר לנו עונת ראשנים
מהר יקדמונו רחמיה כי דלנו מאד: עזרנו
אלהי ישענו על דבר כבוד שמה והצילנו וכפר
על חטאתינו למען שמה: למה יאמרו הגוים
איה אלהיהם יודע בגוים לעינינו נקמת דם
עבדי השפוח: תבוא לפניך אנקת אסיר כנגד
זרעה הותר בני תמותה: והשב לשכנינו
שבעתים אל חיקם חרפתם אשר חרפה אדני:
ואנחנו עמה וצאן מרעיתה נודה קה לעולם
לדור ודור נספר תהלתה:

זכר יהיה מה היה לנו הביטה וראה את
חרפתנו: נחלתנו נהפכה לזרים בתינו
לנכרים: יתומים היינו ואין אב אמתינו

בְּאַלְמְנוֹת: מִיָּמֵינוּ בְּכֶסֶף שְׁתֵּינוּ עֲצִינוּ בְּמַחִיר
יְבֹאוּ: עַל צְוֹאַרְנוּ נִרְדְּפֵנוּ יִגְעֵנוּ וְלֹא הִוַּנַּח לָנוּ:
מִצָּרִים נָתַנוּ יָד אֲשׁוּר לְשִׁבְעַ לֶחֶם: אֲבֹתֵינוּ
חָטְאוּ וְאֵינָם וְאַנְחֵנוּ עֲוֹנֹתֵיהֶם סָבְלָנוּ: עֲבָדִים
מְשֻׁלוּ בְנוּ פֶרֶק אֵין מִיָּדָם: בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיֵא לְחַמְנוּ
מִפְּנֵי חֶרֶב הַמִּדְבָּר: עֲזָרְנוּ כְּתַנּוּר נִכְמְרוּ מִפְּנֵי
זֹלְעָפוֹת רָעֵב: נָשִׁים בְּצִיּוֹן עָנוּ בְּתֵלֵת בְּעָרֵי
יְהוּדָה: שָׂרִים בְּיָדָם נָתְלוּ פְּנֵי זִקְנִים לֹא נִהְדָּרוּ:
בַּחֲוָרִים טְחוּן נִשְׂאוּ וּנְעָרִים בְּעֵץ כְּשָׁלוּ: זִקְנִים
מִשְׁעֵר שְׁבָתוֹ בַּחֲוָרִים מִנְּגִינָתָם: שָׁבַת מְשׁוּשׁ
לִבְנוּ נִהְפָּךְ לְאַבֵּל מְחַלְנוּ: נִפְלָה עֲמַרְתָּ רֵאשֵׁנוּ
אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטְאָנוּ: עַל זֶה הָיָה דָּוָה לִבְנוּ
עַל אֲלֹהַ חֲשָׁבוּ עֵינֵינוּ: עַל הַר צִיּוֹן שִׁשְׁמָם
שׁוֹעָלִים הִלְכּוּ בּוֹ: אֲתָה אֲדָנִי לְעוֹלָם תִּשָּׁב
כְּסֹאֲךָ לְדֶר וְדוֹר: לְמָה לְנִצַּחַת תִּשְׁכַּחַנוּ תַעֲזֹבְנוּ
לְאַרְךָ יָמִים: הִשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְנִשׁוּבָה תִּדְרֹשׁ
יָמֵינוּ כְּקֶדֶם: כִּי אִם מָאֵם מְאֹסָתָנוּ קִצְפָּתָ
עָלֵינוּ עַד מָאֵד: הִשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְנִשׁוּבָה
תִּדְרֹשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

הַבֵּט מַשְׁמִיִּים וְרֹאֵה מִזְבֵּל קְדֻשָּׁה וְתַפְאֲרֹתֶיהָ אֵיזָה
 קִנְיָתָהּ וּגְבוּרֹתֶיהָ הַמּוֹן מַעֲיָה וְרַחֲמֶיהָ אֵלַי
 הַתְּאֻפְקוּ: כִּי אַתָּה אֲבִינוּ כִּי אֲבָרְהֶם לֹא יִדְעֵנו וְיִשְׂרָאֵל
 לֹא יִכִּירֵנו אַתָּה יְהוָה אֲבִינוּ גֹאֲלֵנו מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ: לְמַה
 תִּתְעַנּוּ אֲדֹנָי מִדְּרָכֶיהָ תִּקְשִׁיחַ לִבֵּנו מִיִּרְאֵתָהּ שׁוֹב לְמַעַן
 עֲבֹדֶיךָ שְׂבִטִי נִחַלְתָּהּ: לִמְצַעַר יִרְשׁוּ עִם קְדֻשָּׁה צְרִינוּ
 בּוֹסְסוּ מִקְדֻשָּׁה: וְעַתָּה יְהוָה אֲבִינוּ אַתָּה, אֲנַחְנוּ הַחֲמֹר
 וְאַתָּה יִצְרָנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ בְּלָנוּ: אֵל תִּקְצֹף יְהוָה עַד
 מָאֵד וְאֵל לְעַד תִּזְכֹּר עֲוֹן, הֵן הַבֵּט נָא עִמָּךְ בְּלָנוּ: עֲרִי
 קְדֻשָּׁה הִיוּ מְדַבֵּר, צִיּוֹן מְדַבֵּר הִיְתָה, יְרוּשָׁלַיִם שְׂמֵמָה:
 בֵּית קְדֻשָּׁנוּ וְתַפְאֲרֹתֵנוּ, אֲשֶׁר הִלְלוּךָ אֲבֹתֵינוּ, הָיָה
 לְשִׁרְפַת אֵשׁ וְכָל מַחְמַדֵּינוּ הָיָה לְחַרְבָּה: הַעַל אֲלֵהָ
 תְּתַאֲפֵק יְהוָה, תַּחֲשָׁה וְתַעֲנֵנוּ עַד מָאֵד:

הַמָּאֵם מְאַסֶּת אֶת יְהוּדָה, אִם בְּצִיּוֹן גַּעְלָה נִפְשָׁה,
 מִדּוּעַ הִבִּיתָנוּ וְאִין לָנוּ מִרְפָּא, קִנּוּהָ לְשִׁלּוּם
 וְאִין מִזֵּב, וּלְעַת מִרְפָּא וְהִנֵּה בַעֲתָהּ: יִדְעֵנו יְהוָה רִשְׁעֵנו,
 עֲוֹן אֲבוֹתֵינוּ, כִּי חֲטָאנוּ לָךְ: אֵל תִּנְאֹץ לְמַעַן שְׁמֶךָ, אֵל
 תִּנְבֵּל כְּפֹא כְבוֹדְךָ, זָכֹר, אֵל תִּפְרֵ בְרִיתְךָ אֲתָנוּ: כֹּה
 אָמַר יְהוָה קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע, נְהִי בְּכִי תִמְרוּרִים, רַחֵל
 מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ, מֵאַנְהָה לְהִנָּחֵם עַל בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנוּ: יְהוָה
 מִמְרוֹם יִשְׁאָג וּמִמְעוֹן קְדָשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ שְׁאֵג יִשְׁאָג עַל

נָהוּ, וַיִּקְרָא אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת בַּיּוֹם הַהוּא לְבָבִי וּלְמַסְפַּד
וּלְקַרְחָה וּלְחַגֵּר שָׁקִי; עַל אֵלֶּה אָנִי בּוֹכֶיָה עֵינֵי עֵינֵי
יְרֵדָה מַיִם כִּי רָחַק מִמֶּנִּי מִנְחָם מְשִׁיב נִפְשֵׁי, הָיוּ בְנֵי
שׁוֹמְמִים כִּי גָבַר אוֹיֵב: הֵן אֲרֹאֲלִים צָעְקוּ חֲצֵה, מִלְּאֲבִי
שָׁלוֹם מִרְ יִבְכְּיוּן:

ואח"כ תאמר חמש הקינות

קינה זו חיבר הרה"ק איש האלקים רבי משה אלשיך זצלה"ה
הַקִּבְצוּ וְשִׁמְעוּ בְנֵי יַעֲקֹב בְּצִבְכֶם. קָרְעוּ לְבַבְכֶם וְאֵל
בְּגָדֵיכֶם. כִּי בִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלַּחְתָּה אִמְכֶם. וְתַנּוּ
כְבוֹד לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

מִי הָאִישׁ הַחֲפִיץ חַיִּים וְחַד אֶכֶל יִטְעֵם לוֹ. אוֹהֵב יָמִים
לְרֹאוֹת טוֹב וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְהָאֱלֹהִים יִרְאֶה לוֹ
לְשֹׁכֵן בְּאֶהְלוֹ מִבְּלֵי לוֹ. אֲשֶׁר לֹא עָמַל בּוֹ וְלֹא גָדְלוֹ:

אָנֹּה הַלֵּךְ דוֹרֵךְ תִּרְקִיעַ עִמּוֹ לִשְׁחָקִים. אָנֹכִי חֲטָאתִי
וְהוּא אָסוּר בְּזֻקִים וְעַל זֹאת סָפְדוּ וְהִילִילוּ בְּאוֹ
וְלִינוּ בְּשָׁקִים. בְּרַחֲוֹבוֹת וּבְשָׁוִקִים:

שְׁבִינָה מָה אוֹמֶרֶת קִלְנִי מֵרֵאשִׁי. הַגְּדִלָה וְהַגְּבוּרָה
וְהַתְּפָאֶרֶת עָבְרוּ רֵאשִׁי. וְהַנְּצַח וְהַהוֹד אֵין
דוֹרֵשׁ לְנִפְשֵׁי. וְתַזְנַח מִשָּׁלוֹם נִפְשֵׁי:

על זאת אִסְפְּדָה וְאִלִּילָה. אִסְפְּדָה בְּחִילָה. קוּלִי
בַּחוּלָה. מְעִי מְעִי אוֹחִילָה. לְמַעַנְכֶם שִׁחַחְתִּי בְּבִלָּה.
וְאֲנִי בְּתוֹךְ הַגּוּלָה:

עוֹנוֹתֵיכֶם הִפּוּ אֱלֹה וְחַטָּאתֵיכֶם. הִנְלִיתִי אֶתְכֶם לִיִּסְרָה
אֶתְכֶם. וַיִּתְעַבֵּר יְהוָה בִּי לְמַעַנְכֶם. וַיִּשְׁלַחֲנִי
אֱלֹהִים לִפְנֵיכֶם:

בְּבֵית יִשְׂרָאֵל רָאִיתִי שְׁעֵרוֹרִיָּה. אִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב
שִׁלְמָה אֶהְיָה כְּעוֹטִיָּה. כְּקוֹר נְטוּי וּכְגֹדֵר הַדְּחוּיָה.
הַמְדַבֵּר הַיִּיתִי לְיִשְׂרָאֵל אִם אֶרֶץ מֵאֲפִלְיָה:

יָדַעְנִי יְהוָה רִשְׁעֵנוּ וְעוֹן אֲבוֹתֵינוּ. הִנְנוּ אֶתְאָנוּ לָךְ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ. שׁוּב לְמַעַן עֲבֹדֶיךָ וְסַלַּחֲתָ לְעוֹנֵנוּ. תֵּשׁוּב
תִּרְחַמְנוּ וְתִכְבַּשׁ עוֹנוֹתֵינוּ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם. כֹּל יִשְׁעֵי וְכָל חִפְצֵי אֲשׁוּב
לְרַחֲמְכֶם. שׁוּבוּ אֵלַי וְאֲשׁוּבָה אֲלֵיכֶם. אֲנִכִּי
אֲנִכִּי מִנְחַמְכֶם:

אָמְרוּ לְבַת צִיּוֹן כֹּה אָמַר אֲדוֹנֶיךָ. תַּחַת הַיּוֹתֵךְ עֲזוּבָה
יִבְעֵלוֹךְ בְּגוֹךְ. וּכְמִשׁוֹשׁ חֲתָן עַל פֶּתַח יִשִּׁישׁ
עֲלֶיךָ אֱלֹהֶיךָ. וְהָיִית עֲטָרַת תַּפְאָרַת בֵּיד יְהוָה וְצִנְיָה
מְלוּבָה בְּכַף אֱלֹהֶיךָ:

קינה זו חברה החכם השלם מורינו ורבינו איש האלקים מוהר"ר
חיים הכהן מן ארם צובה זלה"ה. ושמו חתום בראשי הבתים.

קול ברמה נשמע ביללה.

קול נהי מציון המהקללה: קול ברמה.

חֲשַׁבְתִּי יָמִים הָיִיתִי גְבֵרְתִּי. בְּיַד יְהוָה עֲמַרְתַּת תַּפְאֶרְתִּי.
וְעַתָּה אֲנִי שְׁחַרְחַרְתִּי. טָבַעְתִּי כְּבוֹר בֵּינָן מְצוּלָה: קול.

יְהִי דַעַתְךָ רַעִיָה אֲזִי הָיִיתִי. וּכְבוֹד עֲלִיוֹן אֲנִי נִקְרָאתִי.
וְעַתָּה לְתַחֲתִיּוֹת יִרְדֹּתִי. וְדוּדֵי יַרְעֵי לְרוֹם עֲלָה: קול.

יְהִי חַד יוֹדְעֵי בְּתוֹלוֹתַי יַרְעִיּוֹתַי. בָּכּו עַמִּי כִּי רַבּוֹת
אֲנַחְוֹתַי. אִין נוֹטָה עוֹד אֶהְלִי וּמְקוֹם יַרְעִיּוֹתַי. כִּי דוּדֵי
מְנִי נִסַּע וְנִגְלָה: קול.

מִמְרוֹם הַשְּׁלֹכְתִי כָּרַב מְגַנָּה. שְׁלַח אִשׁ בְּעַצְמוֹתַי
וַיִּרְדְּנָה. וַיִּצְאָתִי כְּגוֹלָה כְּדָר כְּאֶלְמָנָה. הִגְלָה יְהוָה
הַגְלַת שְׁלוֹמִים בְּעָה: קול.

הָיִיתִי כְּכֶלֶה בְּתוֹךְ אַפְרַיִם. וַעֲנַן יוֹמָם עַל מְכוֹן הַר
צִיּוֹן. הַשְּׁלֹכְתִי לַחוּץ בְּעַנְי וְאֶבְיוֹן. בְּגֵדֵי לֶקַח צָר וְאֲנִי
אֶמְלָלָה: קול.

בְּהֵנִי וּזְקַנִּי טָבַחוּ אוֹיְבֵי. מַחְזִיקִים בְּכַרְיִתִּי יַרְעֵ אוֹהְבֵי.
בְּנֵי הַיִּקְרִים וּבַחֲזוּרֵי. הִלְכוּ בְּשִׁבְי וְעוֹלְלֵי כְּגוֹלָה: קול.

הן בל אלה אין דורש לנפשי. אמלאה התרבה ואל
עמים ארים ראשי. ואויבי אמר לא תקראי עוד
אישי. כי נפלת לי לפני בני עולה: קול.

ג א אב הרחמן תשוב לציון. עין בעין נראה בבני
אפריון. והבית הזה יהיה עליון. ואז גאולים יפצחו
צהלה: והבית הזה יהיה עליון. ואז גאולים יפצחו
צהלה: קול.

קינה זו הובאה מירושלים תוב"ב. בניגון שומרון קול תתן:
עד מתי יהוה ביום זה לעמדתך. במר תיכל עדתך.
על בית תפלתך אשר שרפו צריה. והרגו בני
בריתך. אלהים באו גוים בנחלתך:

עד מתי יהוה תשבח שאון קמיה. ושוממות היכלך
ונפוצות לאמהך. הלחוצים עליה. ההרוגים על שמהך:
עד מתי עשנת בתפלת עמה. אשר יהנו לפניך על
חרבן ביתך. אלהים באו גוים בנחלתך:

עד מתי יהוה אשכבה בין שפתים. ובין תנור וכירים.
יכהו לי עינים. לוחטים לי ישאפו ערב ובקר וצהרים:

עַד מְתֵי אֲשֶׁתוֹמֵם עַל חֶרֶבַן פְּעַמִּים. עַד מְתֵי לֹא
תִרְחַם אֶת יְרוּשָׁלַיִם:

עַד מְתֵי יִהְיוּ בְּצַר שְׂאֵרֵי־צֵאֵן מִרְעִיתְךָ. אֱלֹהִים בָּאוּ
גוֹיִם בְּנַחֲלָתְךָ:

עַד מְתֵי יִהְיֶה רְשָׁעִים יַעֲלוּ. אֲשֶׁר אָכַל אֶת יַעֲקֹב
וּבְכָל עֵת יְבוֹזוּ. אֲנִי אֲדַרְשׁ אֶת שְׁלוֹמָם וְהֵם
יִמְרְטוּ וַיִּגְזוּ. בְּחֶרֶפָה הִכּוּ לְחַיֵּי וּבִשְׁפָתֵי שׂוֹא גְלוּזוּ.
עַד מְתֵי יִהְיֶה רְשָׁעִים יַעֲלוּ. עַד אֵן יִצְעַק בְּשִׁבִי (פלוני
בן פלונית) אֲמַתְּךָ, אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלָתְךָ:

ומה טוב ומה נעים לומר כאן את הקינה שחיבר החיד"א ז"ל

אֲוִי לִי עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה: אֲוִי לִי עַל חֶרֶבַן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ: אֲוִי לִי עַל שְׂרַפַת הַתּוֹרָה: אֲוִי לִי עַל
הַרִיגַת הַצַּדִּיקִים: אֲוִי לִי עַל חִילוּל שְׁמוֹ הַגָּדוֹל
וְתוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה: אֲוִי לִי עַל כִּי גָבַר אוֹיֵב: אֲוִי לִי
עַל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן שְׂבַטְלוֹ: אֲוִי לִי עַל צַעַר
כָּל הָעוֹלָמוֹת: אֲוִי לִי עַל צַעַר הָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים
וְהָאֲמָהוֹת הַקְּדוּשׁוֹת: אֲוִי לִי עַל צַעַר הַנְּבִיאִים
וְהַחֲסִידִים וְהַצַּדִּיקִים שֶׁבִּגְן עֵדֶן: אֲוִי לִי עַל צַעַר שֶׁל

מְשִׁיחַ: עֲוֹנוֹתֵינוּ הַטּוֹ אֵלֶּה וּפְשָׁעֵינוּ הָאֲרִיכוֹ קִצְנוּ
וְחַטָּאתֵינוּ מִנְעוּ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ: אוֹי לְהֵם לְבָנִים שְׁגָלוּ
מֵעַל שְׁלַחַן אֲבִיהֶם: זֶה כְּמֵה אוֹרֶךְ יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים
וְרַעִים, כָּל דּוֹר יִשְׁלָא נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו כְּאִילוֹ
נִחְרַב בְּיָמָיו:

קינה רביעית. קינה זו ר"ת שלה שם אדנ"י

בְּהִיבְלָךְ שְׁמִיר וְשִׁית. הִנֵּה זֹאת תּוֹרַת הַבַּיִת: בהיכלך
אֵיכָה נִחְרַב הָאֵיִלִּם, וְנִהְרַם יְסוֹד הָעוֹלָם, וְחָלְוּ פּוֹכְבִּים
וְחָלְסָם, וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת: בהיכלך

דִּירַת קִדְשׁ אֲשֶׁר בָּנִיתָ. לְהִנְחִיל לְעַם זֶה קִנִּיתָ. אוֹי
כִּי הָאוֹיְבִים צִוִּיתָ, יָבֹאוּ וּפָנּוּ אֶת הַבַּיִת: בהיכלך
נִחְשָׁבוּ כָּל מְאֹרֵיהָ, סָגְרוּ כָּל שַׁעְרֵיהָ. עַד כִּי אָמְרוּ
כָּל רוֹאֵיהָ, כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת: בהיכלך

י הִנֵּה שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפָּךְ וְחִמְתָּךְ, וְזָכַר דְּבַר נְבוֹאָתְךָ,
לְבִשֵׁר נָא לְעַדְתְּךָ, גְּדוֹל יְהִיָּה כְבוֹד הַבַּיִת: לְבִשֵׁר
נָא לְעַדְתְּךָ, גְּדוֹל יְהִיָּה כְבוֹד הַבַּיִת:

קינה חמישית:

עַל הַיְכָלִי אֲבָבָה יוֹמָם וְלַיְלָה. וּלְתַפְאֶרֶת צִיּוֹן עִיר
הַמְהֻלָּלָה:

בְּבֵי תְמִיד עַל הַחֶרֶבָן פְּעָמַיִם. אֶרֶץ צְבִי וִירוּשָׁלַיִם.
וְעַל עַמָּה אֲשֶׁר הִלְכוּ בַגּוֹלָה: וּלְתַפְאֶרֶת צִיּוֹן עִיר
הַמְהֻלָּלָה:

בֵּית תַּפְאֶרְתִּי שֵׁם אוֹיֵב לְשִׁמָּה. הוֹשִׁיבֵנִי בְיַדֵי נְבוֹזוֹת
וְשִׁמָּה. עַל זֹאת אֲבָבָה תְמִיד בְּקוֹל יִלְלָה:
וּלְתַפְאֶרֶת צִיּוֹן עִיר הַמְהֻלָּלָה:

סַפְדֵי תוֹרָה כִּי חָלְלָה תַפְאֶרְתֶּךָ. נִפְלָה נִגְרַף מִיּוֹם
שֶׁחָרַב בֵּיתֶךָ. עַל זֹאת אִשָּׁא קִינָה עַל אֶהְלִיכָה
וְאֶהְלָה: וּלְתַפְאֶרֶת צִיּוֹן עִיר הַמְהֻלָּלָה:

חֲזַקִּי עַמִּי מֵהַר אֲבָנָה דְבִירְכֶם. נֶקֶם אֶלְפִישׁ וְאִשִּׁיב
אֶת שְׁבוּתְכֶם. תוֹךְ הַיְכָלִי אֲשַׁכֵּן כְּבַתְחֻלָּה. כִּי
מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְתִהְיֶה. פְּדֻכְתִּיב כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא
תוֹרָה וְדַבֵּר יְהוָה מִירוּשָׁלַיִם:

עוֹרָה נָא יְמִינֶךָ רָמָה. וְלִזְעוּמָה קְרָא גְחֻמָּה. וַיֹּאמֶר
לְעַם דָּלָה וְעִגְנוּמָה. עֲנִיָה סַעְרָה רַחֲמָה:

עֹרְרָה נָא חֲשׂוֹף זְרוּעֶךָ. וַיִּגְלֶה קֶץ יִשְׁעֶךָ. וַיֹּאמֶר לְשָׂה
נְאֻלְמָה. עֲנִיה סַעְרָה רַחֲמָה:

עֹרְרָה נָא יְמִינֶךָ הָאֵל. וּפְדֵה בְּרַחֲמֶיךָ יִשְׂרָאֵל. וַיֹּאמֶר
לְעַם דָּל הַשּׂוֹאֵל. וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל:

עֹרְרָה נָא יְמִינֶךָ עֲלִיּוֹן. וּבְנֵה בְּרַחֲמֶיךָ אֶת צִיּוֹן. וַיֹּאמֶר
לְעַם דָּל וְאֶבְיוֹן. כִּי נַחַם יְהוָה צִיּוֹן. כְּדַבְּתִיב
כִּי נַחַם יְהוָה צִיּוֹן נַחַם כָּל חֲרַבְתֵּיהָ וַיִּשְׂם מִדְּבָרָהּ
כְּעֶרֶן וְעֲרַבְתָּהּ כַּגֵּן יְהוָה שְׁשׂוֹן וְשִׁמְחָה יִמְצֵא כֹה תִוְדָּה
וְקוֹל זְמֵרָה:

אחר כך תתעורר לקום ותאמר פסוקים אלו:

הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֵי קוֹמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַיִם הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי
צִנְאָרְךָ שְׁכִיחַ בַּת צִיּוֹן: עַל חוֹמֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם
הַפְּקַדְתִּי שְׁמֵרִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה תָּמִיד לֹא יִחְשׂוּ
הַמְּזֻבְרִים אֶת יְהוָה אֵל דְּמִי לָכֶם: וְאֵל תִּתְּנֵנוּ דְּמִי לוֹ
עַד יִכּוֹנֵן וְעַד יִשִּׂים אֶת יְרוּשָׁלַיִם תְּהַלֵּךְ בְּאַרְצָךָ: גִּשְׁבַּע
יְהוָה בִּימֵינוּ וּבְזִרוּעַ עֲזוֹ אִם אֲתָנִן אֶת דְּגַנְךָ עוֹד מֵאֲכָל
לְאִיבֶיךָ וְאִם יִשְׁתּוּ בְנֵי נֶכֶד תִּירוּשָׁךְ אֲשֶׁר יִגְעַת בּוֹ: כִּי
מֵאֲסָפִיו יֵאָכְלֶהוּ וְהִלְלוּ אֶת יְהוָה וּמִקְבָּצָיו יִשְׁתּוּהוּ
בַחֲצֹרֹת קִדְשֵׁי:

הִפְסֵה אֱלֹהֵי אֲזַנֶּךָ וּשְׁמַע פִּקְח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שְׁמַמְתִּינוּ
וְהַעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמֶךָ עָלֶיךָ כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ
אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים:
אֲדַנִּי שְׁמָעָה אֲדַנִּי סִלַּחְהָ אֲדַנִּי תִקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֵל
תֵּאֱחָר לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵי כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל
עַמֶּךָ: אַתָּה תִקּוּם תִּרְחַם צִיּוֹן כִּי עַתָּה לְחַנּוּנָה כִּי כָּא
מוֹעֵד: כִּי רָצוּ עַבְדֶּיךָ אֶת אֲכֻנִיָּה וְאֶת עַפְרָה יַחֲוּנּוּ:
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה נִרְחַם יִשְׂרָאֵל יִבְנֶם:

עד כאן תיקון רחל

תקון לאה

לְדָרוֹד מְזוֹמֵר, לִיהְנוֹה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ, תִּבְל וַיִּשְׁבֵי בָהּ:
כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּה וְעַל נְהָרוֹת יִכּוֹנְנָהּ: מִי
יַעֲלֶה בְהַר יְהוָה וּמִי יִקּוּם בְּמִקּוֹם קָדְשׁוֹ: נָקִי כַפַּיִם
וְכֹר לִבָּב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לְשׂוֹא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁפַּע לְמַרְמָה:
יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וְצַדִּיקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דוֹר
הִרְשׁוּ מִבְּקָשֵׁי פְנִידָה יַעֲקֹב סֵלָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם
וְהִנְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיִּבּוֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ
הַכְּבוֹד יְהוָה עֲזוֹ וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים
רְאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיִּבּוֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא
זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קִנְחָה: כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקוֹ
מִיָּם בֶּן נַפְשִׁי תִּעְרַג אֵלַיךְ אֱלֹהִים: צְמֵאָה
נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים לֹאֵל חַי מִתִּי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פְנֵי אֱלֹהִים:
הִיִּתָּה לִי דַמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאֹמֶר אֵלַי כֹּל
הַיּוֹם אֵינִי אֱלֹהֶיךָ: אֵלֶּה אֲזַכְּרֶה וְאֲשַׁפְּכֶה עָלַי נַפְשִׁי
כִּי אֶעֱבֹר בְּסֶף אַדְדִּים עַד בַּיִת אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה
וְתוֹדָה הַמִּזֵּן חֲזַנֵּן: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וְתִתְהַמֵּי עָלַי
הוֹחֲלִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֲוַדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִי: אֱלֹהֵי עָלַי

נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל בֶּן אֲזַכְרֶךָ מֵאַרְצָךְ יִרְדֶּן וְחֶרְמוֹנִים
מִהָר מִצְעָר: תְּהוּם אֶל תְּהוּם קוֹרֵא לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ כֹּל
מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָה עָלַי עֲבָרוּ: יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסִדוֹ
וּבְצִיָּלָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלָה לְאֵל תִּי: אֹמְרָה לְאֵל סְלֵעֵי
לְמָה שְׂכַחְתָּנִי לְמָה קָדַר אֱלֹהִי בְלַחֵץ אוֹיֵב: בְּרִצָּח
בְּעֲצוּמֹתַי חֲרַפּוּנִי צוֹרְרֵי בְּאַמְרָם אֵלֵי כֹל הַיּוֹם אֵיזָה
אֱלֹהֶיךָ: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי וּמָה תִהְיֶה עָלַי הוֹחִילִי
לְאֱלֹהִים בִּי עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעַת פָּנָי וְאֱלֹהֵי:

שְׁפֹטֵנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבֵי מְגוּי לֹא חֲסִיד מֵאִישׁ מְרָמָה
וְעוֹלָה תִפְלֹטֵנִי: בִּי אַתָּה אֱלֹהֵי מְעוּזֵי לְמָה זָנַחְתָּנִי
לְמָה קָדַר אֶתְהַלֵּךְ בְּלַחֵץ אוֹיֵב: שְׁלַח אֹרֶךְ וְאַמְתָּה,
הַמָּה יִנְחוּנִי וְבִיאוּנִי אֶל הַר קְדֻשָּׁה וְאֶל מִשְׁכְּנֹתֶיךָ:
וְאִבּוֹאָה אֶל מִזְבַּח אֱלֹהִים, אֶל אֵל שְׂמַחַת גִּילִי, וְאוֹדֶךָ
בְּכִנּוּר אֱלֹהִים אֱלֹהֵי: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי, וּמָה תִהְיֶה
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים, בִּי עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעַת, פָּנָי וְאֱלֹהֵי:

אִין דִּי טַעַג וְעַן מִזְאָגְט נִישַׁט קִיין תַּחֲנוּן, זָאגְט מְעַן נִישַׁט דְּעַם קַאפִּיטַל.
לְמִנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶה יְהוָה בְּיוֹם צָרָה יִשְׁגָּבֶךָ
שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: יִשְׁלַח עֲזָרָה מִקִּדְשׁ וּמִצִּיּוֹן
יִסְעָדֶךָ: יִזְכֹּר כֹּל מִנְחֹתֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ יְדִשְׁנָה סֵלָה: יִתֵּן
לְךָ כִּלְבָבָה וְכֹל עֲצָתֶךָ יִמְלֵא: גְרַנְנָה בִישׁוּעַתֶּךָ וּבִשְׁם

אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל יִמְלֹא יְהוָה כֹּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֵתָה יִדְעֵתִי
כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה מִשִּׁיחוֹ יַעֲנֵהוּ מִשְׁמִי קִדְשׁוֹ בְּנִבְרוֹת
יִשַׁע יְמִינוֹ: אֱלֹהֵי בְרֻכָּב וְאֱלֹהֵי בְּסוּסִים וְאֲנַחְנוּ בְּשֵׁם
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: תִּמְהָה בְּרָעוּ וְנִפְּלוּ וְאֲנַחְנוּ קִמְנוּ
וְנִתְעוֹדֵד: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

לְמִנְצַח בְּנִינַת מְזֻמֹּר שִׁיר: אֱלֹהִים יְחַנְּנוּ וַיְבָרְכֵנוּ
יֵאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סֵלָה: לְדַעַת בְּאַרְצֵי דְרָבָה
בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעָתֶךָ: יוֹדֵךְ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדֵךְ עַמִּים
בָּלֵם: וַיִּשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֻמִּים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל
וּלְאֻמִּים בְּאַרְצֵי תִנְחַם סֵלָה: יוֹדֵךְ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדֵךְ
עַמִּים בָּלֵם: אֶרֶץ נִתְּנָה וְכוּלָּהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ:
יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כֹּל אִפְסֵי אֶרֶץ:

הַלְלוּיָהּ אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לֵבָב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה:
גְּדֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה דְּרוֹשִׁים לְכָל חַפְצֵיזֵהם:
הוֹד וְהַדָּר פְּעִלוֹ. וְצִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד: זָכַר עֲשֵׂה
לְנִפְלְאוֹתָיו חֲנוּן וְרַחוּם יְהוָה: טָרַף נָתַן לִירֵאָיו. יִזְכֹּר
לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: בַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם נַחֲלַת
גּוֹיִם: מַעֲשֵׂי יְדָיו אֲמַת וּמִשְׁפָּט. נְאֻמָּנִים כֹּל פְּקוּדָיו:
סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם. עֲשׂוּיִם בְּאֲמַת וַיִּשְׂרָ: פְּדוּת שְׁלַח
לְעַמּוֹ צָוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. קְדוּשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ: רֵאשִׁית

חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה שְׂכָל טוֹב לְכֹל עֹשֵׂיהֶם תִּהְיֶה
עֲמֶדֶת לְעַד:

נוֹעַ תִּנוּעַ אֶרֶץ פִּשְׁפּוֹר וְהַתְנוּדָה בְּמַלְוָנָה וְכִבֵּד עֲלֶיהָ
פִּשְׁעָה וְנִפְלָה וְלֹא תִסְיֵף קוֹם: וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא
יִפְקֹד יְהוָה עַל צָבָא הַמָּרוֹם בְּמָרוֹם וְעַל מַלְכֵי הָאָדָמָה
עַל הָאָדָמָה:

לְמַנְצַח מְזֻמֹּר לְדוֹד: בְּבוֹא אֵלָיו נָתַן הַנְּבִיא פֶאֶשֶׁר
בָּא אֶל בֵּת שְׁבַע: חֲנָנִי אֱלֹהִים בְּחַסְדְּךָ רַב
רַחֲמֶיךָ מִחַה פִּשְׁעֵי: הָרַב בְּכַסְנֵי מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאתִי
טָהַרְנִי: כִּי פִשְׁעֵי אָנִי אֲדַע וְחַטָּאתִי נִגְדִי תָמִיד: לָךְ
לְבַדְּךָ חַטָּאתִי וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק
בְּדַבְרֶךָ תִּזְכֶּה בְּשִׁפְטֶךָ: הֵן בְּעֵוֹן חוֹלַלְתִּי וּבְחַטָּא
יַחֲמֶנִי אָמִי: הֵן אָמַת חִפְצָתְךָ בְּטָחוֹת וּבִסְתֵם חֲכָמָה
תוֹדִיעֵנִי: תַּחֲטָאֵנִי בְּאִזּוֹב וְאֶטְהַר תְּכַבְּסֵנִי וּמִשְׁלַג אֶלְבִּין:
תִּשְׁמִיעֵנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תִּגְלָנָה עֲצָמוֹת דְּבִית: הִסְתַּר
פְּנֶיךָ מִחֲטָאֵי וְכֹל עֲוֹנֹתֵי מִחַה: לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי
אֱלֹהִים וְרוּחַ נָכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִדְּפְנֶיךָ
וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי: הִשִּׁיבָה לִּי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ
וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: אֲלַמְּדָה פִּשְׁעִים דְּרָבִיךָ וְחַטָּאִים
אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ: הֲצִילֵנִי מִדְּמַיִם אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תִשׁוּעָתִי

תִּרְנַן לְשׁוֹנֵי צְדָקְתְּךָ: אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד
תִּהְיֶהֱתְךָ: כִּי לֹא תַחְפִּץ זְכַח וְאַתְּנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה:
זַבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשֻׁבָה לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְבָה אֱלֹהִים
לֹא תִבְזֶה: הִיטִיבָה בְּרִצּוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת
יְרוּשָׁלַיִם: אִזּוֹ תַחְפִּץ זַבְחֵי צְדָק עוֹלָה וְכִלְיִל אִזּוֹ יַעֲלוּ
עַל מִזְבֵּחַךָ פְּרִים:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחִלְמִים:
אִזּוֹ יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵינוּ רִנָּה אִזּוֹ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם
הַגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֲלֹהֵי: הַגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת
עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים: שׁוּבָה יְהוָה אֶת שְׁבִיתֵנוּ כְּאֲפִיקִים
בְּנֹגֵב: הִזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ: הַלֹּדֶף יִלְךְ וּבִכָּה
נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזֶּרַע בֹּא יְבֵא בְרִנָּה נִשְׂא אֱלֻמָּתָיו:

עַד אָנֹכָה בְּכִיָּה בְּצִיּוֹן וּמִסְפַּד בִּירוּשָׁלַיִם: תִּקּוּם תִּרְחַם
צִיּוֹן וְתִבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם: אֲתָה תִקּוּם תִּרְחַם
צִיּוֹן כִּי עַתָּה לְחַנְּנָה כִּי בֹא מוֹעֵד: כִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת
אֲבִינֶיהָ וְאֶת עַפְרָה יַחֲנֹנּוּ: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה נִדְחֵי
יִשְׂרָאֵל יִכְנָם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב
וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן
רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רִצּוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה

וּבִנְנוּ מִקִּדְשֶׁךָ עַל מְבוֹנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמֵחָנוּ
בְּתַקְוָנוּ. וְהִשָּׁב בְּהַנִּים לְעִבּוּדְתֶם וּלְוִיִּים לְדוּכְבְּכֶם לְשִׁירֶם
וּלְזִמְרָתְכֶם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְגִוְיָהֶם. וְשֵׁם נִעְלָה וְנִרְאָה
וְנִשְׁתַּחֲוָה לְפָנֶיךָ. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאָרְצֵנוּ וְתִמְעַנּוּ
בְּגִבּוּלָנוּ. וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קַרְבָּנוֹת חֻבּוֹתֵינוּ
תְּמִידִים בְּסִדְרָם וּמוֹסָפִים בְּהִלְכָתֶם:

א בְּשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת הַכְּהֵנִים שׁוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ,
בְּבֵית אֲבֹטִינִם, בְּבֵית הַנִּיצוּץ, וּבְבֵית
הַמּוֹקֵד, בֵּית אֲבֹטִינִם וּבֵית הַנִּיצוּץ הֵיוּ עֲלִיּוֹת וְהַרְבִּיבִים
שׁוֹמְרִים שֵׁם, בֵּית הַמּוֹקֵד כְּפָה וּבֵית גְּדוּל הָיָה מוֹקֵף
רוֹבְדִין שֶׁל אָבִן, וְזִקְנֵי בֵּית אָב יִשְׁנִים שֵׁם, וּמִפְתָּחוֹת
הָעֶזְרָה בְּיָדָם, וּפְרָחֵי כְּהֵנָה אִישׁ כִּסְתּוֹ בְּאַרְץ, לֹא הָיוּ
יִשְׁנִים בְּבִגְדֵי קֹדֶשׁ, אֲלָא פּוֹשְׁטִין וּמְקַפְּלִין וּמְנִיחִים
אוֹתָם תַּחַת רְאִשֵׁיהֶם, וּמִתְכַּפִּים בְּכִסּוֹת עֶצְמוֹן, אִירַע
קָרִי לְאַחַד מֵהֶן, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּמִסְבָּה הַהוֹלֵכֶת תַּחַת
הַבִּירָה, וְהַנְּרוֹת דּוֹלְקוֹת מִכָּאן וּמִכָּאן, עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ
לְבֵּית הַטְּבִילָה, וּמְדוֹרָה הֵיְתָה שֵׁם, וּבֵּית הַכֶּסֶף שֶׁל
כְּבוֹד, וְזֶה הָיָה כְּבוֹדוֹ, מְצֵאוֹ נְעוּל בִּידוּעַ שֵׁשׁ שֵׁם
אָדָם, פְּתוּחַ בִּידוּעַ שְׂאִין שֵׁם אָדָם, יָרַד וְטָבַל עָלָה
וְנִסְתַּפְּג, וְנִתְחַמֵּם בְּנֶגֶד הַמְּדוֹרָה, בָּא וַיִּשָּׁב לוֹ אֶצֶל

אָחיו הַכֹּהֲנִים, עַד שֶׁהָיוּ הַשְּׁעָרִים נִפְתָּחוּ, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ
לוֹ: בְּמִי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְתַרֵּם אֶת הַמִּזְבֵּחַ, מִשְׁכִּים וְטוֹבֵל
עַד שֶׁלֹּא יָבֹא הַמִּמְנָה, וְכִי בְּאִיזוֹ שְׁעָה הַמִּמְנָה בָּא,
לֹא כָּל הָעֵתִים שְׁוֹת, פְּעָמִים שֶׁהוּא בָּא מִקְרִיאת
הַנֶּגֶב, אוֹ סְמוּךְ לוֹ מִלְּפָנָיו אוֹ מִלְּאַחֲרָיו, הַמִּמְנָה בָּא
וְדוֹפֵק עֲלֵיהֶם, וְהֵם פּוֹתְחִין לוֹ, אָמַר לָהֶם, מִי שֶׁטָּבֵל
יָבֹא וַיְפִים, הַפִּיסוּ, זָכָה מִי שֶׁזָּכָה: ג נטל אֶת הַמִּפְתָּח
וּפְתַח אֶת הַפֶּשֶׁשׁ, וְנִכְנַס מִבֵּית הַמוֹקֵד לְעוֹרָה, וְנִכְנַסוּ
הַכֹּהֲנִים אַחֲרָיו, וְשִׁתִּי אֲבוֹקוֹת שֶׁל אוֹר בִּידֵם, וְנִחְלְקוּ
לְשִׁתֵּי כַתּוֹת, אֵלֶּי מְהֻלְכִין בְּאַכְסְדְרָה דְרָךְ הַמְּזוֹרָח,
וְאֵלֶּי מְהֻלְכִין בְּאַכְסְדְרָה דְרָךְ הַמַּעֲרָב, הָיוּ בּוֹדְקִין
וְהוֹלְכִין, עַד שֶׁהֵם שִׁמְגִיעִין לְמָקוֹם עוֹשֵׂי חֲבַתִּין, הִגִּיעוּ
אֵלָיו וְאֵלָיו וְאָמְרוּ שְׁלוֹם הַכֹּל שְׁלוֹם, הֶעֱמִידוּ אֶת עוֹשֵׂי
חֲבַתִּין לַעֲשׂוֹת חֲבַתִּין: ד מִי שֶׁזָּכָה לְתַרֵּם אֶת הַמִּזְבֵּחַ,
הוּא יִתְרֵם וְהֵם אוֹמְרִים לוֹ הָיוּ זְהִיר שֶׁלֹּא תִגַּע בְּכָלִי,
עַד שֶׁתִּקְדַּשׁ יְדֶיךָ וְרַגְלֶיךָ מִן הַכִּיּוֹר, וְהָרִי הַמַּחֲתֵה
נְתוּנָה בְּמַקְצוֹעַ בֵּין הַכֶּבֶשׂ לַמִּזְבֵּחַ, בְּמַעֲרָבוֹ שֶׁל כֶּבֶשׂ,
אֵין אָדָם נִכְנַס עִמּוֹ, וְלֹא גַר בִּידוֹ, אֵלֶּא מְהֻלֵּךְ לְאוֹר
הַמַּעֲרָכָה, לֹא הָיוּ רוֹאִין אוֹתוֹ וְלֹא שׁוֹמְעִין אֶת קוֹלוֹ,
עַד שֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הָעֵץ, שֶׁעָשָׂה בֶן קַטָּיִן מוֹכֵנִי
לְכִיּוֹר, וְהֵן אוֹמְרִים הִגִּיעַ עֵת, קִדַּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן

הכבוד, נטל מחתת הכסף, ועלה לראש המזבח, ופנה את הנחלים הילך והילך, וחתה מן המאכלות הפנימיות וירד, הגיע לרצפה, הפך פניו לצפון, הלך למזרחו של כבש בעשר אמות, צבר את הנחלים על גבי הרצפה, רחוק מן הכבש שלשה ספחים, מקום שנותנין שם מראת העוף ודשון מזבח הפנימי והמזורה:

חסידים ואנשי מעשה נוהגים לומר כאן עלינו

עלינו לשבח לארון הכל, לתת גרלה ליוצר בראשית, שלא עשנו כגויי הארצות, ולא שמנו כמשפחות האדמה, שלא שם חלקנו בהם, וגרלנו בכל המונס, שהם משתתפים להכל וריק, ומתפללים אל אל לא יושע, ואנחנו בורעים ומשתתפים ומודים, לפני מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא. שהוא נוטה שמים ויסד ארץ, ומושב יקרו בשמים ממעל, ושכינת עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו אין עוד. אמת מלפנו, אפס זולתו, בכתוב בתורתו: וידעת היום והשבת אל לבבך, כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל, ועל הארץ מתחת, אין עוד.

ועל כן נקנה לך יהוה אלהינו, לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גיולים מן הארץ, והאלילים ברות

יִבְרָתוּן, לְתַנּוּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שָׁדַי, וְכָל בְּנֵי בְּשָׂר
יִקְרְאוּ בְּשִׁמְךָ, לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ. יִבִּירוּ
וַיִּדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תִבְל, בִּי לֵךְ תִּכְרַע כָּל בָּרָךְ, תִּשְׁבַּע
כָּל לְשׁוֹן. לִפְנֵיךָ יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וַיִּפְלוּ, וְלִכְבוֹד
שִׁמְךָ יִקָּר יִתְנוּ, וַיִּקְבְּלוּ כָּסֶם אֶת עוֹל מַלְכוּתְךָ, וְתִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. בִּי הַמַּלְכוּת שִׁיְךָ הִיא,
וְלְעוֹלָמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד, בְּפִתּוּב בְּתוֹרָתְךָ, יִהְיֶה
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. וְנֹאמַר, וְהָיָה יְהוָה לְמֹלֶךְ עַל כָּל
הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד, וְיִשְׁמוּ אֶחָד.

נשלם תיקון לאה. ואחר התיקון ילמוד שיעור משניות קודם לכל
דבר, כי משנה אותיות נשמה, ואם אפשר שישלים בכל חודש
ששה סדרי משנה, ח"י פרקים בכל יום מה טוב, ולא ילמוד מקרא
בלילה שהוא גובר כח הדין:

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי
אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

דצוקללה"ה
נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.